

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 4 Ἀπριλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 18

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σὲ καθένα ἀρέσει νὰ τοῦ τυχαί-
ουν πότε πότε μερικὲς ἐκπλήξεις.
Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπόλυτα φυσικὴ ἀν-
θρώπινη ἐπιθυμία. Ἐμένα ὅμως δὲν
μοῦ ἔτυχε καμμιά φορά τίποτε πα-
ρόμοιο ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ κυρία
Λίππετ μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο γιὰ
νὰ μοῦ πῇ, πῶς ὁ κύριος Τζὼν Σμιθ
πρότεινε νὰ μὲ στείλῃ στὸ Κολλέγιο.
Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμα, αὐτὸ τὸ εὐχά-
ριστο νέο μοῦ τὸ εἶπε τόσο βαθμιαία
καὶ μὲ τόσες προετοιμασίες, ὥστε λί-
γο ἔλειψε νὰ μὴ μοῦ κάνῃ καμμιά
ἐντύπωση.

Ξέρετε, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-
Μακροπόδη, ἔχω τὴν ἰδέα πῶς τὸ
πιδ ἀπαραίτητο χάρισμα ποὺ πρέπει
νὰ ἔχῃ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἡ φαν-
τασία. Αὐτὴ δίνει στὸν καθένα τὴ
δυνατότητα νὰ μπορῇ νὰ ἐρχεται στὴ
θέσῃ τῶν ἄλλων. Αὐτὴ μᾶς κάνει κα-
λοὺς καὶ πονετικούς καὶ μᾶς κάνει
νὰ καταλαβαίνουμε τὸν καθένα. Αὐτὸ
τὸ χάρισμα θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ καλλιερ-
γήσουν στὰ παιδιὰ. Κι' ὡστόσο τὸ
Ἄσυλο Τζὼν Γκρίερ πατοῦσε κι' ἔ-
σθυνε στὴ στιγμή τὴν ἐλαχίστη σπί-
θα φαντασίας ποὺ θὰ φανεωνόταν
σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς τροφίμους του. Δὲν
καλλιεργοῦσαν κανένα ἄλλο προτέ-
ρημα μέσα στὴν ψυχὴ μας παρὰ μο-
νάχα τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος.
Μοῦ φαίνεται πῶς τὰ μικρὰ παιδιὰ
δὲν καταλαβαίνουν κἄν τί σημασία
ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη. Εἶναι φρικτό, εἴ-
ναι ἀπαίσιο νὰ μαθαίνουν στὰ παιδιὰ
πῶς ὅ,τι κάνουν πρέπει νὰ τὸ κάνουν
γιατὶ εἶναι τὸ καθήκον τους. Θὰ ἔ-
πρεπε ἀπεναντίας νὰ τὰ κάνουν ὅλα
ἀπὸ ἀγάπη.

Περιμένετε καὶ νὰ ἰδῇτε τὸ Ὅρ-
φανοτροφεῖο ποὺ θὰ ἰδρῶσω καὶ θὰ
διευθύνω ἐγώ. Κάθε βράδυ ὅταν πέφ-

τω στὸ κρεβάτι μου κάνω σχέδια.
Τὸ σχεδιάζω καὶ μὲ τίς παραμικρό-
τερες λεπτομέρειες. Τὰ φαγητὰ καὶ

τὰ φορέματα καὶ τὰ μαθήματα καὶ
τίς διασκεδάσεις καὶ τίς τιμωρίες.
Γιατὶ καὶ τὰ καλύτερα ἀκόμη ὀρφα-
νά μοῦ κάνουν καμμιά φορά ἀταξίες.
Ὅπως κι' ἂν ἔχει ὅμως θὰ εἶναι
εὐτυχημένα. Πιστεύω πῶς κάθε ἄν-
θρωπος, ἀδιάφορο τί στενοχώριες μέ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Μπεμπέκα κάνει τὴ γιαγιά.

λει νὰ τραβήξῃ ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ μὴ εὐτυχισμένη παιδικὴ ἡλικία γιὰ νὰ μπόρῃ τουλάχιστον νὰ ἔχῃ εὐχάριστες ἀναμνήσεις. Καὶ ἂν ποτὲ ἀποκτήσῃ παιδιὰ δικὰ μου, ὅσο δυστυχισμένη κι' ἂν εἴμαι ἐγὼ ἢ ἴδια, δὲν θὰ τάφῃσιν ποτὲ νὰ ἔχουν καμμιά στενοχώρια ὡς πού νὰ μεγαλώσουν.

Ὁ κώδων γιὰ τὴν ἐκκλησίαν! Κάποτε θὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ γράμμα.

Πέμπτη

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, καθὼς γύριζα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον βρήκα ἕνα σκίυρο καθημέρον ἐπάνω στὰ τραπέζι μου νὰ καθαρῶν καὶ νὰ τρώῃ μόνος του τὰ μύδαλά μου. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τίς ἐπισκέψεις θὰ δεχόμαστε τώρα πού ἐπικρατοῦν οἱ ζέστες καὶ ἀφήνουμε τὰ παράθυρα ἀνοικτά.

Σάββατο

Θὰ φαντάζεστε ἴσως πὼς ἐπειδὴ χτεῖς ἦταν Παρασκευὴ καὶ δὲν εἶχα νὰ ἐτοιμάσω μαθήματα γιὰ σήμερα, θὰ πέρασα μὴ ἤσυχη καὶ εὐχάριστη βραδυὰ, διαβάζοντας τὰ ποιήματα τοῦ Στήβενσον πού τάγγρασα μὲ τὰ χρήματα τοῦ λογοτεχνικοῦ μου βραβείου. Ἄν ἔχετε ὁμῶς αὐτὴ τὴν ἰδέα, φαίνεται πὼς δὲν θὰ ἔχετε πᾶν ποτὲ σας σ' ἕνα Κολλέγιο κοριτσιῶν, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη. Ἐξή φιλενάδες μου, εἰσώρμησαν μέσα στὸ δωμάτιό μου, γιατί τοὺς ἤρθε ἡ διάθεσις νὰ κάνουν κρέμα καὶ μὴ ἀπ' αὐτές, ἔχουσε τὴν κρέμα, καθὼς ἦταν ἀκόμη ζεστή, στὴ μέση ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ χαλὶ, ἀπὸ τὸ καλὺτερό μας χαλὶ. Ποτὲ δὲν θὰ καταρθώσουμε νὰ καθαρῶμεν τὸν λεκέ.

Δὲν σὰς ἔχω κάνει λόγο γιὰ τὰ μαθήματά μου τώρα τελευταία, μὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ κάνουμε κάθε μέρα. Ὡστόσο εἶναι ἕνα ξεκούρασμα νὰ τὰ παραμερῶν κανεὶς πότε-πότε καὶ νὰ συζητῇ γιὰ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς, ἔστω καὶ ἂν οἱ συζητήσεις αὐτὲς δὲν γίνονται παρὰ μόνάχα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, μὰ αὐτὸ εἶναι δικὸ σας λάθος. Ὅποτε θελήσετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀπάντησή σας, θὰ εἶναι καλοδεχούμενη.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔχω τρεῖς μέρες πού τὸ γράφω καὶ πολὺ φοβᾶμαι τώρα que je vous ai bien σκοτίσει.

Καληνύχτα σας, ἀγαπητὴ κύριε

Γιούντη

Κύριον Μπάρμπα-Μακροπόδη-Σμιθ

Κύριε, ἔχουσα περαιῶσι τὴν μελέτην τῆς ἀποδεικτικῆς συζητήσεως καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς διαιρέσεως ἐνὸς θέματος εἰς κεφάλαια, ἀπεφάσισα εἰς τὸ ἔξῃς νὰ ἐπαρ-

μῶσω τὸ κατωτέρω σύστημα εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν μου. Περιέχει πᾶν τὸ ἀπαραίτητον χωρὶς ἀνωφελεῖς περιττολογίας.

1.—Τὴν περασμένην βδομάδα εἶχαμε διαγωνισμούς:

A.—Χημείας.

B.—Λογικῆς.

2.—Κτίσθηκε ἕνα καινούργιον ὑπνοθῆριο.

A.—Τὰ ὀλικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατασκευάσθηκε εἶναι:

α) Κόκκινα τοῦβλα.

β) Σταχτιά πέτρα.

B.—Ἡ χωρητικότης του θὰ εἶναι:

α) Μία ἐπιμελήτρια, πέντε διασκέψεις.

β) Διακόσια κορίτσια.

γ) Μία οἰκονόμος, εἴκοσι καμαριέρες, δέκα καθαρίστρες.

3.—Ἀπόψε στὸ δείπνον εἶχαμε γιὰ γλυκίσμα κρέμα καραμέλλα.

4.—Γράφω μὴ εἰδικὴ ἐκθεση σχετικῶς μὲ τίς πηγὰς τῶν θεατρικῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ.

5.—Ἡ Λοὺ Μάκ-Μκν ἐγγύστησε σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὸ Μπάσκει-μῶλλ καὶ ἔπεσε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν:

A.—Νὰ βγάλῃ τὸν ὦμο της.

B.—Νὰ σπάσῃ τὸ πόδι της.

6.—Ἀπόκτησα ἕνα καινούργιον καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ:

A.—Θαλασσία βελουδένια κορδέλλα.

B.—Δύο θαλασσία πομπόν.

Γ.—Τρία κόκκινα λουλούδια.

7.—Ἡ ὥρα εἶναι ἐννέα καὶ μισή.

8.—Καληνύχτα.

Γιούντη

2 Ἰουνίου

Ἀγαπητὴ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ποτὲ σας δὲν θὰ φαντασθῇτε τὸ θαυμάσιον νέον πού ἔχω νὰ σας πῶ:

Οἱ Μάκ-Μπράϊδ μὲ προσκάλεσαν νὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μαζί τους στὴν κατασκήνωσή τους στὸ Ἀντιροντάικ. Βρίσκεται πάνω ἀπὸ μὴ χαριτωμένη μικρὴ λίμνη μέσα στὰ δάση. Τὴν κατασκήνωσιν αὐτὴ τὴν ἔχει ιδρύσει ἕνα εἶδος συλλόγου, νὰ ποῦμε, καὶ τὰ διάφορα μέλη ἔχουν κτίσει σπιτία ἀπὸ κορμούς δένδρων σὺς δῆχτες τῆς λίμνης καὶ κάνουν περιπατοὺς μὲ τὴ βάρκα στὴ λίμνη καὶ κάνουν βίζιτες σὲ ἄλλες κατασκηνώσεις, περνώντας ἀπὸ μονοπάτια ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ μὴ φορὰ τὴ βδομάδα δίνουν χορὸν στὴ Δέσχη τοῦ συλλόγου. Ὁ Τζίμης Μάκ-Μπράϊδ ἔχει προσκαλέσει κι' αὐτὸς ἕνα συμπαθητὴ τοῦ ἀπὸ τὸ Πρίνσετον γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι μαζί του καὶ ἔτσι καθὼς βλέπετε δὲν θὰ μᾶς λεί-

ψουν οἱ καθαλλιέροι γιὰ τὸ χορὸ. Δὲν ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους τῶν Μάκ-Μπράϊδ νὰ μὲ προσκαλέσουν; Φαίνεται πὼς τοὺς ἔκανα καλὴν ἐντύπωσιν τὰ Χριστούγεννα πού εἶχα πᾶνι στὸ σπιτί τους.

Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε πού αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι τόσο σύντομον. Δὲν εἶναι σωστὸ γράμμα. Σὰς τὸ στέλνω μόνον γιὰ νὰ ξέρετε πὼς κανονίστηκε κιόλας πὼς θὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μου.

Διή σας

πολὺ-πολὺ καλόκεφῃ

Γιούντη

5 Ἰουνίου

Ἀγαπητὴ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ἐλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν γραμματέα σας πού μοῦ λέει ὅτι δ. κ. Σμιθ προτιμᾷ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τῆς κυρίας Μάκ-Μπράϊδ, ἀλλὰ νὰ πάω στὸ Ἀδ-Γουίλλω ὅπως καὶ πέρσω γιὰ νὰ περάσω ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι μου.

Γιατί, γιατί, γιατί, καλέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη;

Ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε. Ἀλλὰ σὰς τὸ λέω καὶ σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὼς ἡ κυρία Μάκ-Μπράϊδ στάλῃθαι μὲ θέλει κοντά της. Οὐτε γὰρ τὸ ἐλάχιστον δὲν θὰ τῆς εἶμαι βάρος στὸ σπιτί. Ἀπεναντίας θὰ τῆς εἶμαι μὴ βοήθεια. Δὲν παίρνουν μαζί τους πολλὰς ὑπηρετρίες καὶ ἔτσι ἡ Σάλλη καὶ ἐγὼ θὰ τῆς φανοῦμε χρήσιμες σ' ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἀλλωστε, εἶναι μὴ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ μένα νὰ μάθω νοικοκυρσύνη. Κάθε γυναίκα θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ πὼς νὰ κρατᾷ τὸ σπιτί της καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω παρὰ μόνον πὼς νὰ κρατᾷ τὸ αὐλο.

Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας μου στὴν κατασκήνωσιν καὶ ἡ κυρία Μάκ-Μπράϊδ μὲ θέλει γιὰ συντροφιά τῆς Σάλλης. Ἐχομε συμφωνήσει νὰ μελετήσουμε πολὺ οἱ δύο μαζί. Θὰ διαβάσουμε τὸ καλοκαίρι ὅλα τὰ βιβλία τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας πού πρόκειται νὰ κάνουμε τὸ ἐρχόμενο σχολικὸ ἔτος. Ὁ καθηγητῆς μας μᾶς εἶπε πὼς θὰ μᾶς ὠφελοῦσε πολὺ ἂν τὰ ἔχομε διαβάσει ἀπὸ πρῖν, καὶ εἶναι τόσο πρὶν εὐκολὰ τὰ μαθήματα ἅμα τὰ διαβάξῃ κανεὶς μὲ ἄλλον καὶ ὕστερα τὰ συζητῇ.

Ἀλλωστε καὶ μόνον μὲ τὸ νὰ ζῇ κανεὶς κοντὰ στὴ μητέρα τῆς Σάλλης μορφώνεται. Εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα, διασκεδαστικὴ, εὐχάριστη καὶ γοητευτικὴ γυναίκα τοῦ κόσμου. Ὅλα τὰ γνωρίζει. Σκεφθῇτε πόσα καλοκαίρια πέρασα κοντὰ στὴν κυρία Λίππετ καὶ πόσο θὰ εἶμαι σὲ θέ-

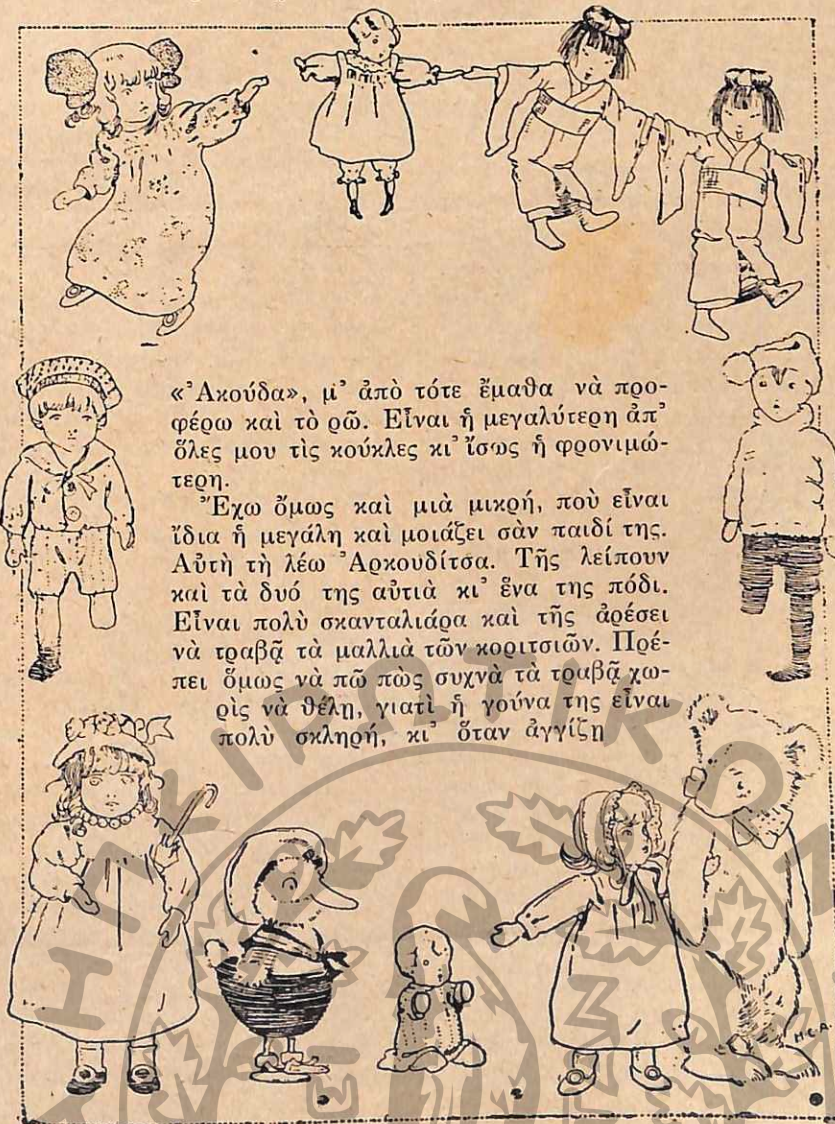
ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.—Κι' οἱ ἐπίλοιπες κούκλες μου.

Κατόπι ἔρχεται ὁ εὐθυμὸς Λουδοβίκος. Τὸν λέω «εὐθυμὸς» γιατί γελαίει πάντα, καὶ «Λουδοβίκος» γιατί μοῦ τὸν ἔστειλε ὁ καλὸς μου θεῖος-Λουδοβίκος. Τοῦ λείπει ὅλο σχεδὸν τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ μαλλιά. Μὰ κι' ἔτσι εἶναι χαριτωμένος, ἂν καὶ λιγάκι ἀτακτος.

Νὰ τώρα κι' ἡ Ἀρκούδα. Εἶναι ἀληθινὴ ἀρκούδα ἀπὸ γούνα, κι' ἀρκετὰ μεγάλῃ ἀφοῦ μοῦ ἔρχεται ὡς τὴ μέση. Μόνον ἕνα μάτι τῆς λείπει. Κάποτε δὲν εἶχε κι' αὐτιά, τῆς τὰ ξανάραψαν ὁμῶς καὶ τώρα δὲν φαίνεται καθόλου πὼς τὴν ἔχω τόσον καιρό. Ὅταν ἦμουν μικρὴ, τὴν ἔλεγα

«Ἀρκούδα», μ' ἀπὸ τότε ἔμαθα νὰ προφέρω καὶ τὸ ῥῶ. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες μου τίς κούκλες κι' ἴσως ἡ φρονιμώτερη.

Ἐχω ὁμῶς καὶ μὴ μικρὴ, πού εἶναι ἴδια ἡ μεγάλῃ καὶ μοιάζει σὰν παιδί της. Αὐτὴ τὴ λέω Ἀρκουδίτσα. Τῆς λείπουν καὶ τὰ δύο της αὐτιά κι' ἕνα της πόδι. Εἶναι πολὺ σκανταλιάρικα καὶ τῆς ἀρέσει νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τῶν κοριτσιῶν. Πρόει ὁμῶς νὰ πῶ πὼς συχνὰ τὰ τραβᾷ χωρὶς νὰ θέλῃ, γιατί ἡ γούνα της εἶναι πολὺ σκληρὴ, κι' ὅταν ἀγγίξῃ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τί καλὸ τὸ προβατάκι,
Ποῦ μᾶς δίνει τὸ μαλλάκι,
Καὶ τὸ γνέθει ἡ γιαγιάκα
Τὸ χεϊμῶνα μπρὸς στὴ θράκα,
Λέγοντάς μας παραμῦθι,
Τὸ κουκὶ καὶ τὸ ροβῦθι...
Κι' ἀπ' τὸν ἀργαλειό της, ροῦχο
Βγαίνει, σὰν καὶ τοῦτο ποῦχον!
Τί καλὸ τὸ προβατάκι,
Ποῦ μᾶς δίνει τὸ μαλλάκι!

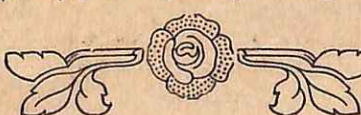
Κι' ἡ χρυσὴ μαχὴ ἡ δαμάλα,
Ποῦ γεμίζει παχὺ γάλα
Τί καλὴ νὰ μᾶς τὸ δίνει
Τὸ παιδάκι νὰ τὸ πίνῃ
Νὰ τὸ κάνουμε τυράκι
Γιαουράκι, βουτυράκι,
Μὲ τ' ἀγνότῃ τῆς αἵμα
Μεῖς νὰ φτιάχνουμε τὴν κρέμα!
Τί καλὴ ποῦναι ἡ δαμάλα
Νὰ μᾶς δίνῃ τ' ἀσπρο γάλα!

Πόσο πρὶν καλὸ ἀκόμα
Τῆς Μητέρας Γῆς τὸ χῶμα,
Ποῦ γεμίζει χορταράκι
Καὶ τὸ τρώει τὸ προβατάκι,
Ποῦ τὸ τρώει κι' ἡ δαμάλα
Καὶ παχὺ μᾶς κάνει γάλα.
Μὴ σταλιά νερὸ ἀπ' τὰ νέφη
Κι' ὅλους προθύμια μᾶς τρέφει!
Πόσο πρὶν καλὸ ἀκόμα
Τῆς Μητέρας Γῆς τὸ χῶμα!

ῬΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

Ἀπὸ «Τὸ Μαγικὸ Φλόουτο»

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ἕνα μαλακὸ προᾶγμα, ὅπως εἶναι τὰ μαλλιά, τὸ καρφώνει. Ἐτσι ἡ ἀλλοιῶς, κάθε φορὰ πού θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς ἡ Ροζίνα ἢ ἄλλη, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀκούσῃ: «Αἱ! τὰ μαλλιά μου!»

Ἐχω ἀκόμα δύο Γιαπωνέζες. Εἶναι δίδυμες κι' ἔχουν τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ἀνάστημα. Πολὺν καιρὸ ἔμειναν ξυπόλυτες, γιατί δὲν ἔβρισκα τόσο μικρὰ παπούτσια πού νὰ τοὺς ἔχουνται. Τώρα ὁμῶς ἔχουν γιὰ τίς γιορτές. Δὲν τοὺς τὰ βάζω καθεμέρα, γιατί στὴν παιρὶδα τοὺς συνηθίζουν νὰ περπατοῦν ξυπόλυτες καὶ τὰ παπούτσια τίς στενοχωροῦν, καθὼς φοροῦν μάλιστα καὶ μακριὰ φουστάνια. Ἐχουν ἴσια μαλλιά μαῦρα, καὶ μαῦρα ἐπίσης μάτια, στενὰ καὶ λοξὰ σὰν ἀληθινὲς Γιαπωνέζες. Τοὺς λείπει ἀπὸ ἕνα χέρι καθεμιάς. Κάθονται πάντα κοντὰ-κοντὰ κι' ὅλο κορυφομιλοῦν. Τοὺς λέω πὼς αὐτὸ δὲν εἶν' εὐγενικὸ, μὰ δὲν ἀκούνε. Ἴσως γιατί εἶναι ξένες

και δεν τα καταλαβαίνουν όλα. Μά κι' εγώ δεν καταλαβαίνω τί μου λένε. "Υστερα ξεροχεται ο Κουϊν-Κουϊν. Είναι μια πάπια ντυμένη ναυτικά σαν αγόρι. Δεν την έχω πολύν καιρό και μόνο μια φτερούγα της λείπει. "Α, τί κακό παιδί! "Έχει ένα σωρό ελαττώματα, περίεργο, φλύαρο, πονηρό, ψευτούδικο. Είμαι πολύ αυστηρή με τον Κουϊν-Κουϊν, γιατί φοβάμαι μη δώση το κακό παράδειγμα στους άλλους. Το κορμί του είναι κίτρινο, ή μύτη του κόκκινη και τα μάτια του στραβοκοιτάζουν. Τον λέω «Κουϊν-κουϊν» γιατί έτσι κάνει όταν φωνάζη.

Μένει η Γαλαζούλα, το μεγαλύτερό μου παιδί μετά την 'Αρκούδα. Είναι πολύ δημοφιλής και τίποτα δεν της έχει σπάσει. Μόνο το ένα της μίτι χάλασε και δεν κλείνει καλά σαν το άλλο όταν την ξαπλώνω. "Έχει μακριά τσίνορα, και σγουρά μαλλιά, καστανά σκούρα σαν τα μάτια της.

Αυτή είναι όλη μου η οικογένεια. Θά μπορούσα να σας πω ακόμα πολλά για το κάθε παιδί μου. Προτιμώ όμως να σας διηγηθώ τώρα τί κάνουν και τί λένε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

'Αγαπητοί μου,

Ε ΓΝΩΡΙΣΑ προχθές ένα νέο δικηγόρο, ποιητή και δημοσιογράφο. Από μικρός μαθητής έδιάβαζε τα έργα μου, είχε μεγάλη επιθυμία να με γνωρίσει και, το πρωί εκείνο, που τυχαία με είδε στο γραφείο μιας εφημερίδας, δεν έχασε την ευκαιρία, μ' έπλησίασε, συστήθηκε μονάχος του και μου τὰ εἶπε ὅλ' αὐτά. Μὰ μὲ μὴ εὐγλωττία πού μοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση. Καθεμέρα σχεδὸν δέχομαι στὸ σπίτι μου ἀνθρώπους πού ἔρχονται γιὰ νὰ μὲ γνωρίσουν. Ἀλλὰ καὶ νῦν ποτὲ δὲν μοῦ μίλησε τόσο εὐγλωττα, τόσο ὠραῖα, ὅσο ὁ νέος δικηγόρος καὶ ποιητὴς πού μ' ἐπλησίασε προχθές. Τὸν ἀκουγα γοητευμένος. Κι' ἐνῶ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ τοῦ μιλῶ ἔτσι, γιὰ νὰ τοῦ δείξω τὴν εὐχαρίστησή μου, νὰ τοῦ ἀνταποδώσω, πού λένε, τὰ ἴσα, δὲν μπορούσα. Μόλις καὶ μεταβίβας ἔλεγα μὴ φράση, λίγα λόγια, καὶ... τὸν ἄφηναν νὰ ξαναρχίσουν.

Γιατί, ἀπλούστατα, ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ ὥρο τοῦ λόγου. Εὐκόλα γράφω, μὰ δύσκολα μιλῶ. Προπάντων σὲ ἀνθρώπους πού λίγο γνωρίζω, πού πρῶτη φορά βλέπω. Μὴν ἀπορῆτε ὅσοι τυχὸν μᾶκούσατε νὰ κάνω εὐγλωττες διαλέξεις. Αὐτὲς τίς γράφω καί, ἐπειδὴ ἔχω μνήμη, τίς διαβάζω δυο-τρὶς φορές καὶ σχεδὸν τίς ἀποστηθίζω. Πρόχειρα, αὐτοσχέδια, δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ στὴ σειρά οὔτε δέκα λόγια. Ἐνὰ βράδυ, καλεσμένος στὸ γεῦμα τῶν Συντακτῶν, ἔπαιζαν ὅσοι μίλησαν ὠραῖα, ἀναγκάστηκα νὰ σηκωθῶ κι' ἐγὼ, ἐπειδὴ μὲ φώναζαν ἐπίμονα, καὶ... δὲν εἶπα τίποτα! Ποτὲ δὲν κάνω αὐτοσχέδιες προπώσεις σ' ἐπίσημα γεύματα. Καὶ στίς

συνεδριάσεις ἀκόμα τῶν σωματείων τῶν ἱδρυμάτων πού ἀνήκω—Ἀκαδημία, Βασιλικὸ Θέατρο, Ἑταιρεία Συγγραφέων κτλ—δύσκολα κατορθώνω νὰ λέω καὶ νὰ ὑποστηρίξω τὴ γνώμη μου. Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κακό! Γιατί ἐνῶ καταλαβαίνω πῶς ἔχω δίκιο, πῶς ὑποστηρίζω μὴ γνώμη ὀρθή καὶ δίκαιη, σηκώνεται ἕνας συνάδελφος εὐγλωττος, βγάζει ἕνα «δεκάρικο λόγο» καὶ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ παραδεχθῶν τὴ δική του γνώμη, πού οὔτε ὀρθή εἶναι οὔτε δίκαιη.

Μιὰ στιγμὴ, καθὼς μοῦ μιλοῦσε, ὁ νέος δικηγόρος καὶ ποιητὴς κόπηκε γιὰ νὰ μοῦ πῇ μὴ κάποια ἀνησυχία:

— Μὴ σὰς ζαλίζω, δάσκαλε;

— Καθόλου! Ἀπεναντίας...

— Μὰ σεις δὲν μιλάτε...

— Ἐγὼ ἀκούω... λίγο μιλῶ... δὲν εἶμαι εὐγλωττος, ξέρετε... δυστυχῶς!

Χαμογέλασε:

— Ναι, ἐγὼ μιλῶ... Εἶναι τὸ ἐπαγγελμα, βλέπετε... δικηγόρος...

— Πρῶτα εἶναι τὸ φυσικό σας. Γεννηθήκατε μὲ τὸ ὄωρο τῆς εὐγλωτίας. Στοιχηματίζω πῶς ἔτσι θὰ μιλούσατε καὶ πρὶν γίνετε δικηγόρος.

Στάθηκε νὰ θυμηθῇ κι' εἶπε μὲ μετριοφροσύνη:

— Ἐχετε δίκιο, ἀπὸ παιδί ἤμουν... φλύαρος. Ἀλλὰ ἡ ἀσκηση ὕστερα μ' ἔκαμε περισσότερο. Φαντάζομαι πῶς κι' ὁ λιγώτερο ὁμιλητικὸς μὲ τὴν ἀσκηση συνηθίζει νὰ μιλά. Οἱ δικηγόροι, οἱ δάσκαλοι, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ πολιτικοί, εἶναι εὐγλωττοι. Ὅλοι αὐτοὶ γεννήθηκαν; Δὲν τὸ πιστεύω. Οἱ περισσότεροι ἔγιναν.

Συλλογίσθηκα τότε πῶς κι' ἐγὼ θὰ μπορούσα νὰ γίνω. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιδίωξα ποτὲ, δὲν ἀσκήθηκα μ' αὐτὸ τὸ σκοπό, κι' ἔκαμα πολὺ κακά. Γιατ' εἶναι ἀμαρτία νᾶχης δίκιο καὶ νὰ τὸ χάνης ἐπειδὴ δὲν ξέρεις νὰ τὸ πῇς. Ὅ, πῆτε: ἔταν ξέρεις νὰ τὸ γράφης, εἶναι τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ δὲν εἶ-

ναι πάντα. Ὑπάρχουν περιστάσεις πού πρέπει νὰ τὸ ὑποστηρίξῃς μὲ τὸ λόγο, νὰ μιλήσῃς. Κι' ὅποιος δὲν μιλά, λέει ἡ παροιμία, τὸν θάβουν ζωντανό... Ἀξάφνα στὸ δικαστήριο. Ἀνθρώποι εἴμαστε, ὅλοι μπορεῖ νὰ κατηγορηθῶμε, νὰ συκοφαντηθῶμε. Νὰ μὴν ξέροιστε νὰ μιλήσουμε, νὰ ὑπερασπισθῶμε τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ δείξουμε τὴν ἀθωότητά μας, κι' ὁ κατήγορος, ὁ συκοφάντης, ἂν εἶναι εὐγλωττος, νὰ μᾶς τουμπάρῃ; Στὸ σχολεῖο. Πόσες φορές ἕνας μαθητὴς δὲν κινδυνεύει νὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ μὴ ἀδίκη κατηγορία, συκοφαντία, ἢ κι' ἀπὸ ἀπλή παρεξήγηση; Νὰ μὴν μπορῇ νὰ πῇ τὸ δίκιο του στὸ δάσκαλο, νὰπολογηθῇ; Κι' οἱ ἀπολογίες δὲν εἶναι πάντα γραπτές. Πρέπει νὰπαντήσῃς ἀμέσως ἐκείνη τὴν ὥρα πού σὲ ρωτοῦν, σ' ἐξετάζουν, σὲ ἀνακρίνουν...

Κι' ὅχι μόνο στίς ἐκτακτες περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ στὴν καθημερινὴ ζωὴ ἡ εὐγλωττία εἶναι χρήσιμη καὶ πολλὰς φορές ἀπαραίτητη. Πρέπει νὰ παρουσιάσῃς σ' ἕναν ἄνθρωπο γιὰ μὴ δουλεῖς σου, νὰ τοῦ ζητήσῃς μὴ χάρη, μὴ ἐπέμβαση, μὴ βοήθεια, μὴ ἐργασία, μὴ θέση... Ὅ, ἐπιτόχης ποτὲ ἂν δὲν ξέρῃς νὰ μιλήσῃς; Γιατί, κοντὰ στ' ἄλλα, ἕνας πού δυσκολεύεται νὰ μιλή, νὰ ἐκφράζεται περνᾷ καὶ γιὰ κουτός, ἐνῶ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἐξυπνότερος ἄνθρωπος ἐνῶ ἕνας εὐγλωττος, καὶ κουτός ἔταν εἶναι κατὰ βάθος, περνᾷ γιὰ σπέρτο μονάχο. Καὶ φυσικὰ πετυχαίνει. Ἐτσι κι' ἔταν ἔχῃ ἄδικο, ὁ εὐγλωττος σὲ πείθει πῶς ἔχει δίκιο, ἐνῶ ὅποιος δὲν ξέρει νὰ μιλήσῃ, καὶ δίκιο ἔταν ἔχῃ, νάνει τὸν ἄλλον νὰ νομίζῃ πῶς ἔχει ἄδικο. Κι' ἐπειδὴ δὲν γεννιόσονται ὅλοι μὲ τὸ ὄωρο τῆς εὐγλωτίας, ὅσοι δὲν τὸ ἔχουν ἀπὸ φυσικό τους, πρέπει νὰ γυμνάζονται γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Κι' ὁ καλύτερος τρόπος, μοῦ φάνεται, εἶναι νὰ βάζουν τὴ θέλησή τους γιὰ νὰ καταναγκοῦν τὴν ταραχή, τὴ σύγχυση καὶ τὴ δειλία πού αἰσθάνονται μπροστὰ οὐ πολλοὺς ἀνθρώπους ἢ σ' ἕνα κάπως ἀνώτερο. Γιατὶ αὐτὴ ἡ δειλία, στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς τους, τοὺς κάνει νὰ μὴ βρίσκουν τὰ λόγια πού πρέπει νὰ ποῦν, καὶ κάποτε τοὺς σταματᾷ κι' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ἐτσι σιγά-σιγά συνηθίζουν στὴ δειλία. Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ ψηφροῦν μὲ θάρρος, νάντιμετωπίζουν γενναῖα, ἀποφεύγουν. Καὶ κατανοοῦν νὰ εἶναι μεγάλοι, γέροι ὅταν καὶ μένα, καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ποῦν δέκα λόγια στὴ σειρά σ' ἕναν ξένον ἄνθρωπο. Πολὺ κακό!...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΑΜΠΕΡ

Ὅσοι πηγαίνετε στὸ Γυμνάσιο καὶ διδάσκεστε τὸν ἠλεκτρισμὸ δὲν εἶναι δυνατό νὰ μὴν ἔχετε διδαχθεῖ γιὰ τὸν μεγάλο Γάλλο ἠλεκτρολόγο Ἀμπέρ, ἢ τουλάχιστον νὰ μὴν γνωρίζετε πῶς μὴ ἠλεκτρικὴ μονὰς ἔχει ὀνομασθεῖ μὲ τ' ὄνομά του κι' εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους ὡς «ἂμπέρ».

Τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σοφοῦ ἡ Γαλλία γιορτάζει τώρα τὴν ἐκατονταετηρίδα, γιὰ τὸ Ἄνδρῆς Μάριος Ἀμπέρ πού γεννήθηκε κοντὰ στὴ Λυὼν τὸ 1775 πέθανε στὴ Μασσαλία τὸ 1836. Καὶ ὁλόκληρος ὁ παγκόσμιος τύπος ἀφιερώνει στὴλες ὁλόκληρες γιὰ τὸν Ἀμπέρ, γιὰ τὸ Γάλλο ἠλεκτρολόγο δὲν ἦταν μόνο ἕνας μεγάλος σοφὸς ἀλλὰ κι' ἕνας μεγάλος ἀφηρημένος καὶ τὰ ἀνέχδοτά του εἶναι πλῆθος, καὶ ἔχουν μείνει κλασικά.

Μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν ἦταν ὁ Ἀμπέρ ὅταν ἔγινε ἡ Ἰαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἔχασε τὸν πατέρα του πού πῆγε θύμα τῆς Τρομοκρατίας. Ὁ νεαρὸς Ἀμπέρ κόντευε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ λύπη του, ἦταν ὅμως ἀπὸ τότε φιλομαθέστατος καὶ βρῆκε παρηγοριά στὴ μελέτη.

Ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν πῆγαινε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του στὴ βιβλιοθήκη τῆς Λυὼν κι' ἐκεῖ ἐπεφτε μὲ τὰ μούτρα καὶ διαβάζε τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα περὶ... διαφορικοῦ λογισμοῦ! Μόνο ἕνα δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ γιὰ τὴν γραμμένη σὲ λατινικὴ γλῶσσα καὶ τότε ὁ μέλλων ἐνδοξος σοφὸς ἀποφάσισε νὰ σπουδάσῃ καὶ λατινικὰ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ συγγράμματα τῶν μαθηματικῶν τῆς Ἀναγεννήσεως πού ἦταν γραμμένα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ εἶχε κυριολεκτικῶς καταβροχθίσει τοὺς εἰκοσι τόμους τῆς «Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας» καὶ τόσο καταπληκτικὴ ἦταν ἡ μνήμη του, ὥστε σαράντα

Ὁ Ἀμπέρ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ τοῦ πού ἔβλεπε τὸν κόσμον στὴν πραγματικὴ του μορφή. (Σελ. 209, στ. β')

χρόνια ἀργότερα μπορούσε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἀπ' ἔξω, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε μὴ λέξη, ὁλόκληρα ἄρθρα.

Σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν ὁ Ἀμπέρ γράφει ποιήματα μὲ εἰδυλιακὸ θέμα, τραγωδίες πεντάπρακτες καὶ ἔμμετρος! Ἀλλὰ ἡ μανία του αὐτὴ γιὰ τὴν ποίηση δὲν κράτησε καὶ πολὺν καιρό. Σὲ λίγο ἀφιερώθηκε στὰ μαθηματικά καὶ σ' αὐτὰ ἔμεινε πιστὸς ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ κομικοτραγικὰ περιστατικά πού ἔτυχαν στὸν Ἀμπέρ εἶναι ὅταν πρωτοαντίκρισε τὸν κόσμο. Γιατὶ ὁ δυστυχισμένος σοφὸς ἦταν φοβερὰ μύωψ καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἰδῇ καλὰ-καλὰ οὔτε τὴ μύτη του κι' οὔτε φανταζόταν ποτὲ ὅτι μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ βλέπῃ κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅταν λοιπὸν κάποιος φίλος του τὸν πῆρε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, καὶ

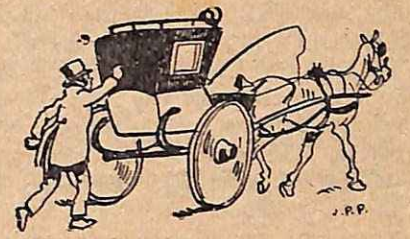

Οἱ μαθηταὶ τοῦ τοῦ ἔκαναν φοβερὴ «καζούρα» (Σελ. 209, στ. β')

τὸν πῆγε σ' ἕνα ὀπτικὸ κατάστημα, ὅπου τοῦ φόρεσαν ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ, ὁ ἀπλοῦχος Ἀμπέρ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του, πού ἔβλεπε ἐπιτέλους τὰ ζῶα καὶ τὰ δέντρα γύρω του στὴν πραγματικὴ τους μορφή. Πηδούσε, χόρευε, χτυποῦσε παλαμάκια, κι' ἤθελε ν' ἀγκαλιάσῃ ὅλο τὸν κόσμον.

Σὲ λίγο διορίστηκε ὁ Ἀμπέρ καθηγητὴς στὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴ τοῦ Παρισιῦ πού τὴν εἶχε ἱδρύσει ὁ Ναπολεὼν γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν μελλόντων ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού παρουσιάστηκε τοῦ ἔκαναν τοῦ καϊμένου οἱ μαθηταὶ τοῦ φοβερὴ «καζούρα» γιὰ τὸ ῥάφτης τοῦ τοῦ εἶχε ράψῃ μὴ βελόδα τῆς παλιάς μόδας πού τοῦ ἔδινε τόσο γελοία ὄψη, ὥστε τὰ παιδιά ἦταν ἀδύνατο νὰ παρακολουθήσουν μὲ προσοχὴ τὸ μάθημά του καὶ νὰ τοῦ δείξουν τὸ σεβασμὸ πού ἔπρεπε καὶ χρειάστηκε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία τῆς διδασκαλίας του.

Ἡ πιδὴ περίφημη ἀφηρημάδα εἶναι πασίγνωστη, μ' ὅλο πού κάθε φορὰ τὴν ἀποδίδουν καὶ σ' ἕνα ἄλλον ἀφηρημένο σοφὸ. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ σταματημένου ἀμαξιοῦ, πού ἡ πλάτη

Ὁ Ἀμπέρ εἶδε πῶς ὁ μαυροπίνακας τοῦ τοῦ ἐφευρε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ. (Σελ. 210, στ. α')

Ὅσοι οἱ παμπόνηροι «πολυτεχνικοί», ὅπως ὀνομάζονται στὴ Γαλλία οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς αὐτῆς δὲν ἄργησαν νὰ μυριστοῦν τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀφηρημάδα τοῦ καθηγητῆ τους. Μὴ μέρια λοιπὸν ἕνας μαθητὴς λέει πῶς τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀριθμοὺς πού ἔχαρασσε ὁ Ἀμπέρ ἐπάνω στὸν μαυροπίνακα. Ὁ καλοκάγαθος Ἀμπέρ ἄρχισε νὰ κἀνῃ τοὺς ἀριθμοὺς του μεγαλύτερους. Τὰ διαβολάκια βρῆκαν τὸ παιχνιδιὰ τοῦ πολὺ διασκεδαστικό, μὴ καὶ ὁ καθηγητὴς τοὺς ἔπαιζε στὴν παγίδα κι' ἐξακολουθοῦν νὰ διαμαρτύρονται καὶ νὰ λένε πῶς δὲν διακρίνουν τοὺς ἀριθμοὺς. Ὁ καϊμένος ὁ Ἀμπέρ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ χάραξε ὁλόένα καὶ μεγαλύτερα ψηφία στὸν πίνακα, ὥσπου στὸ τέλος κάθε ἀριθμὸς ἔφτασε νὰ ἔχῃ ὕψος ἐνὸς μέτρου καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν μαυροπίνακα δὲν μπορούσαν νὰ χωρέσουν περισσότεροι ἀπὸ πέντε ἢ ἕξι ἀριθμοί.

Σὲ ἀκράτητα γέλια ἔξασπασαν τὰ παιδιά μὴ μέρια πού ὁ καθηγητὴς τοὺς ἀπὸ ἀφηρημάδα, ἀντὶ νὰ σκουπίσῃ τὸν πίνακα μὲ τὸ σπόγγον τὸν σκούπισε μὲ τὸ κασκόλ του. Ἀλλὰ γέλια, ἀκόμη μεγαλύτερα, ὅταν μὴ ἄλλη μέρα ὁ Ἀμπέρ βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ρολόι του καὶ βγάλῃ ἕνα χαλίκι! Τί εἶχε συμβεῖ; Καθὼς ἔρχοταν στὸ σχολεῖο ὁ ἀφηρημένος καθηγητὴς παρατήρησε ἕνα χαλίκι πού τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια μὲ τὸ παράδοξο σχῆμα του. Καθὼς ὅμως περιεργαζόταν τὸ χαλίκι ἀφαιρέθηκε τόσος, πού ἔχασε ἐντελῶς τὴν ὥρα κι' ἔξαφνα βγάζει τὸ ρολεῖ του καὶ βλέπει πῶς ἔπρεπε νὰ βρισκόταν κί-λας στὸ μάθημά του. Μὲς στὴ βιασύνη του λοιπὸν δίνει μὴ στὸ ρολεῖ του καὶ τὸ πετάει στὸ Σηκουάνα καὶ βάζει τὸ χαλίκι μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του.

Ἡ πιδὴ περίφημη ἀφηρημάδα εἶναι πασίγνωστη, μ' ὅλο πού κάθε φορὰ τὴν ἀποδίδουν καὶ σ' ἕνα ἄλλον ἀφηρημένο σοφὸ. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ σταματημένου ἀμαξιοῦ, πού ἡ πλάτη

του παρουσίαζε μια περίφημη μαύρη επιφάνεια θμια με μαυροπίνακα. Μπροστά στο έλκυστικό αυτό θέαμα ο 'Αμπέρ έδωλε την κιμωλία του κι άρχισε να χαράζει διάφορες εξισώσεις. Έξαφνα τ' άμáξι ξεκίνησε κι άρχισε να τρέχει. Ο 'Αμπέρ είδε πώς ο μαυροπίνακας του τού έφευγε και τότε άρχισε να τον κυνηγά από πίσω και να γράφει τις εξισώσεις του τρέχοντας.

Στον χαρακτήρα του ο διάσημος σοφός ήταν ένας άνθρωπος εξαιρετικά αγαθός, άπλός, δειλός και εύπιστος. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να κάνει τρομερές γκάφες και να βάζει σε πολύ δύσκολη θέση τους δικούς του. Μία φορά, που δεν είχαν καλέσει κάποιον σε γεύμα δεν βρήκε το φαγητό του γούστου του και έξω φρενών από το θυμό του άρχισε να φωνάζει ότι αν είναι να καλούν τον κόσμο για να του παρουσιάσουν τέτοια φαγητά, τότε ας έλειπε και το

«Αφηρημένος πέταξε το ρολόι του στον Σηκουάνα και έβγαλε στην τσέπη του το χαλίκι» (Σελ. 209, στ. γ.)

γεύμα και το καλό του και αυτό που τους έδωσαν να φάνε δεν ήταν ψητό αλλά φλόγα για τους σκύλους!

Περιττεύει φυσικά να σας πω ότι ο αφηρημένος 'Αμπέρ, όταν έπρόκειτο να παντρευτεί είχε ξεχάσει έντελώς και την ώρα και την ημέρα του γάμου του και ενώ η νύφη τον περίμενε έτοιμη, ο γαμπρός είχε βυθιστεί στη μελέτη σ' ένα σπουδαίο μαθηματικό σύγγραμμα. Και αν δεν πήγαιναν δυο φίλοι του που γνώριζαν την αφηρημάδα του να τον κουβαλήσουν άρον-άρον, η νύφη ακόμη θα περίμενε.

Αυτό όμως βέβαια δεν σημαίνει πώς οι αφηρημάδες επιτρέπονται σε όλους και ιδίως στα μικρά παιδιά, και ίσως ο 'Αμπέρ, αν δεν ήταν τόσο αφηρημένος να γινόταν ακόμη μεγαλύτερος απ' ό,τι όπηρεζε.

KIMON AΛKIANZ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Κι' έλο το Σαιν Μαλό, κι' έλο το Σαιν Σερβάν, κι' έλο το Ντινάν, ακόμα κι' αυτό τον παλιοχείμαρο, το Ράνση σου!

Ο Ζιλδας πειράχθηκε, όπως πειραζόταν πάντα όταν του έβριζαν τον ποταμό του.

— Πολύ καλά! είπε. Θα φας όμως ή θα πιής τίποτα περισσότερο απ' ό,τι τρώς και πίνεις; Έκτός αν αγοράσης κι' άλλο στομάχι!

— Ό,τι θέλω, σου είπα!.. Κι' αν θα βρω αντιπολίτευση μέσα στην οικογένειά μου, θα φάω θα σκορπίσω, θα πετάξω και τα εκατό μου εκατομμύρια, χωρίς να δώσω πεντάρα ούτε στην Ένογάτη, ούτε στον Ζυχέλ!

— Μπά! Είχες σκοπό να τους δώσης;

— Μάλιστα! από πενήντα στον καθένα!

— Και γιατί;

— Γιατί θα παντρευτούνε, διάβωλε! Προσοχή τώρα! άγγιζαν το «φλέγον ζήτημα».

— Μα βέβαια θα παντρευτούνε! είπε ο Ζιλδας. Μην ξεχνάς μάλιστα την υπόσχεσή σου.

— Ποιά υπόσχεση;

— Να τους παντρέψης την πρώτη εβδομάδα του 'Απρίλη

— Αν δεν έφτανε ως τότε το μήκος μου, μά, καθώς είδες, έφτασε!

— Ένας λόγος παραπάνω για να εξασφαλίσης την ευτυχία τους.

— Έννοια σου, φίλε μου, κι' η ευτυχία τους είναι εξησφαλισμένη. Γιατί κι' η Ένογάτη θα πάρη τώρα ένα πρίγκιπα...

— Αν βρω...

— Κι' ο Ζυχέλ μά πριγκιπέσσα.

— Δεν υπάρχει καμιά ανύπαντρη!

— Υπάρχουν πολλές, έννοια σου!

— Λοιπόν, ψάξε!

— Θα ψάξω. Και στο 'Ημερολόγιο ακόμα της Γέθας! (*)

Κι' επειδή ήταν αποφασισμένος να μην υποχωρήσει σ' αυτό το ζήτημα

— να ή ώρα τώρα νάχη εκατό εκατομμύρια και να μην προσπαθήσει να συγγενέψει με τον Τσάρο, τον Κάϊζερ ή έστω με την οικογένεια Βοναπάρτη! — κι' επειδή φοβόταν πώς η συζήτηση θα τελείωνε άσχημα, έκρινε καλό να την κόψει.

(*) Το περιφημο αυτό 'Ημερολόγιο, γερμανικό, δημοσιεύει κάθε χρόνο πληροφορίες για όλες τις βασιλικές οικογένειες του κόσμου, γεννήσεις, θανάτους, γάμους κτλ. Σ. τ. Μ.

— Φτάνει τώρα! φώναξε. 'Αφήστε με μονάχο! Έχω ανάγκη να μείνω μονάχος. Φύγετε! Είπα!

Μά κι' ο Ζιλδας έκρινε καλό να μην τον εξερεθίσουν τώρα περισσότερο. Και κατέθηκε με την οικογένεια στη σάλα του Ισογείου.

Ο Ζυχέλ ήταν χλωμός. Η Νινόν σταυροκοπιόταν. Η Ένογάτη σιγόκλαιγε. Ο Ζιλδας την έβλεπε και ράγιζε η καρδιά του.

— Δεν μ' αρέσουν τα κλάμματα! της είπε. Μην κλαίς, μικρή, θα τα διορθώσουμε.

— Δεν το πιστεύω, είπε η Ένογάτη. Ο θεός μας δεν θα ενδώσει ποτέ. Αυτή η τεράστια περιουσία του σήκωσε τα μυαλά.

— Έτσι είναι, είπε κι' η Νανόν. Αμα του μπη μια ιδέα του αδερφού μου...

Ο Ζυχέλ δεν μιλούσε. Σουλατάριζε στη σάλα άνω-κάτω, τότε δένοντας και τότε λύνοντας τα χέρια του. Επιτέλους σταμάτησε απότομα και φώναξε:

— Να μου κάμη τη χάρη!.. Ο θεός μου δεν μ' εξουσιάζει. Μπορώ να παντρευτώ και χωρίς την άδειά του. Είμαι ενήλικος!

— Η Ένογάτη όμως δεν είναι, παρατήρησε ο Ζιλδας. Και σαν κηδεμόνας της, μπορεί ν' αντιταχθώ. Γι' αυτό είμαι της ιδέας να μην παρασπρώξουμε τα πράγματα... 'Ας κάμουμε πώς υποκύπτουμε. Αυτή η λύση μπορεί να το περάσει.

— Ίσως, ψιθύρισε η Ένογάτη. Με το καλό να πάμε, όχι με τη βία.

— Το κάτω κάτω, είπε ο Ζιλδας, δεν τάχει ακόμα τα εκατομμύριά του.

— Κι' ως να τα βάλη στο χέρι, θα περάσει καιρός, είπε ο Ζυχέλ.

— Πολός! είπε η Ένογάτη. Έτσι ή άλλοιως εγάμος ή αναβληθή! 'Αχ, τί μάς κάνουν οι παλιο-Φελλάχοι που μάς έστειλε δώ πέρα ο πασάς! Τα συμφώνησαν λοιπόν; Ο θεός θα φύγει μαζί τους;

— Έτσι φαίνεται, αποκρίθηκε ο Ζιλδας. Θα πάη να βρω το νησί όπου είναι παραχωμένος ο θησαυρός.

— Θα πάω μαζί του κι' εγώ! φώναξε ο Ζυχέλ.

— 'Α! έκαμε η Ένογάτη. Θα φύγης και σύ, Ζυχέλ;

— Είναι απαραίτητο! Πρέπει να είμαι κοντά του για να μη τον αφήσω να κάμη καμιά άνοησία, και να τον γυρίσω πίσω, αν τυχόν θέλη ν' άργήσει.

— Πολύ σωστά! έπιδοκίμασε ο Ζιλδας.

— Ποιός τ' ξέρει ως πού θα πάη, κυνηγώντας αυτό το θησαυρό, και σε τί κινδύνους θα έκτηθ;!

Η Ένογάτη, περιλυπη, δεν έλεγε τίποτα. Καταλάβαινε όμως πολύ καλά πώς ο Ζυχέλ είχε δίκιο. Μπορούσε ν' αφήσει το θεό τους σε τέτοια περίπτωση. Και, πραγματικώς, δεν θα τον έκανε να γυρίσει το γρηγορώτερο;

Παρηγορήθηκε με την ιδέα αυτή. Έπειτα ο Ζυχέλ την παρηγόρησε περισσότερο λέγοντάς της πως θα της έγραφε συχνά, για να την κρατή ενήμερη στο μεγάλο ταξίδι, και πως θα είχε καλή συντροφιά τη θειά-Νανόν και τον καλό τους φίλο και γείτονα.

— Ναι, ναι, έπιβεβαίωσε κι' ο Ζιλδας με συγκίνηση. Θάρχουμαι να σε βλέπω καθημέρα, θα σου λέω ιστορίες, θα σε διασκεδάξω. Δεν σου διηγήθηκα ποτέ τα ταξίδια της «Ωραίας Αμαλίας»;.. 'Ε, θα σου τα διηγούμαι, είναι πολύ διασκεδαστικά, ο καιρός θα περνά χωρίς να τον καταλαβαίνης. Κι' άξαφνα, μια μέρα...

— 'Ε, σύ, μαουινιέρη! άκούσθηκε από πάνω ή βροντερή φωνή του 'Αντιφέρ.

— Νά τος! έκαμε τρομαγμένος ο Ζιλδας.

— Τι να σε θέλη; ρώτησε η Νανόν.

— Η φωνή του δεν ήταν φωνή θυμού, παρατήρησε η Ένογάτη,

— Μαλλον ανυπομονησίας, είπε ο Ζυχέλ.

— Τρεγχομαίν! θάρθης;

— Έρτασα! φώναξε ο Ζιλδας.

Ο «μαουινιέρης» άνέθηκε γρήγορα τη σκάλα. Ο 'Αντιφέρ τον άρπαξε, τον έμπασε στην κάμαρά του, έκλεισε καλά την πόρτα, τον έσπρωξε ως το τραπέζι, όπου ο 'Ατλας ήταν άνοιχτός στο χάρτη της 'Υδρογείου Σφαίρας και του έτεινε ένα διαδήτη λέγοντας:

— Πάρε!

— Τό διαδήτη;

— Ναι!.. Αυτό το νησάκι... το νησάκι με τα εκατομμύρια... θέλησα να ιδώ στο χάρτη που βρίσκεται.

— Και δεν το βρήκες; δεν υπάρχει;

— Δάγκωσε τη γλώσσα σου, γρουσουζή μαουινιέρη!.. Και πώς μπορεί να μην υπάρχει;

— Πού λοιπόν;

— Έκεί που θα το βρούμε τώρα. Πού άλλου;

— 'Α! δεν το βρήκες;

— Όχι... Είμαι πολύ νευρικός, το χέρι μου τρέμει... αυτός ο διαδήτης με καίει... δεν μπορώ να τον περπατώ στο χάρτη.

— 'Α! θέλεις να τον περπατήσω εγώ;

— Αν μπορείς... 'Ας είναι, δοκίμασε... θα ιδούμε. Κράτα τον καλά κι' άκολούθησε με τη μύτη του τον πεντηκοστό τέταρτο μεσημερινό, ή και τον πεντηκοστό πέμπτο, αφού το νησάκι βρίσκεται ανάμεσα στους

δυό, πενήντατέσσερις μοίρες και νηνταεπτά πρώτα.

Ο Ζιλδας τ' άπέρδανε.

— Πενήνταεπτά μοίρες και πενήντατέσσερα πρώτα;..

— Όχι, ζώο! ούρλιασε ο 'Αντιφέρ. Τά είπες άνάποδα! Πενήντατέσσερις και πενήνταεπτά. Έλα, έμπρός, πρόσεχε!

Ο Ζιλδας άκούμπησε την άκρη του διαδήτη στο χάρτη, αλλά προς το δυτικό μέρος.

— Όχι, εκεί, όχι εκεί, βλακόμετρο! ούρλιασε πάλι ο 'Αντιφέρ. «Προς άνατολάς του μεσημερινού του Παρισιού». Δεν άκούς; 'Ανατολικά! άνατολικά!

Από τις φωνές, ο κακόμοιρος ο Ζιλδας τ' είχε χάσει. Σχισσιμένος, με το διαδήτη μετέωρο, κοίταζε το φοβερό του φίλο, ενώ το μέτωπό του έσταζε ιδρώτα.

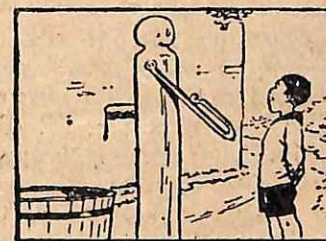
— Τι με κοιτάς; φώναξε ο 'Αντιφέρ. Πάρε λοιπόν τον πεντηκοστό τέταρτο μεσημερινό... άρχισε από πάνω, και κατέβαινε, κατέβαινε, κατέβαινε, ως ν' άπαντήσης τον είκοστό τέταρτο παράλληλο... Νά, μωρέ, βλέπε τα νούμερα στίς άκρες... Τον είκοστό τέταρτο παράλληλο; τραύλισε ο Ζιλδας.

— Θα με κολάση ο άθλιος! έκαμε σιγά ο 'Αντιφέρ.

Και ξανάρχισε να φωνάζει: — Ναι! ναι! ναι! Στο σημείο όπου διασταυρώνονται, θα βρούμε το νησάκι.

— Κατάλαβα.

ΔΕΝ ΤΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΕ ΚΑΛΑ Ο ΤΟΤΟΣ...

Ο Τότης είχε την ιδέα να κάμη άνδρείκελλο τη βούση με την τούμπα. Πραγματικώς, την έντυσε, τη ζωγράφισε, την κατέλλωσε και... περίμενε το αποτέλεσμα. 'Α, να ο κύρ-Γεώργιος που περνά. Άμέσως ο Τότης χώνεται στο μαστέλλο κι' από κει μέσα του φωνάζει: «Καλημέρα, κύρ-Γεώργιε!». Μα δεν τ' άλογάριασε καλά ο Τότης. Γιατί ο κύρ-Γεώργιος, νομίζοντας πώς είναι κάποιος φίλος του, τού άρπάζει το χέρι — δηλαδή το μοχλό της τούμπας — και τού το κουνά δυνατά. 'Ε, το αποτέλεσμα αυτής της... χειραφτίας ήταν να γίνη λούτσα ο κ. Τότης...

— Αφού κατάλαβες, κατέβαινε... Κατεβαίνεις;

— Κατεβαίνω...

— «Ω, νά πάρ' ή όργή! Μωρέ, σύ άνεβαίνεις!

Πραγματικώς, ό Ζιλδας δέν ήξερε πιά τί του γίνεται και πού βρισκόταν, Είχε γίνει πιό νευρικός κι' από τόν 'Αντιφέρ και σίγουρα δέν θά κατάφερνε «νά περπατήσῃ» τό διαδήτη καλύτερα. 'Ο 'Αντιφέρ, άπελπισμένος, άρχισε νά σουλατσάρε. Τοῦ φαινόταν πώς θά τρελλαθῇ. 'Αλλά σέ λίγο βρήκε τό μόνο πού είχε τώρα νά κάμῃ.

— Ζυγέλ! φώναξε σά νά μιλούσε μέ τηλεβόα.

‘Ο νεαρός έπιείκτως παρουσιάσθηκε σχεδόν άμέσως.

(‘Ακολουθεϊ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΝΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΑΛΓΙ·ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

— 'Ο άλλος;

— 'Εγώ πετάω ένα μῆλο στήν 'Ανατολή και ένα στή Δύση.

— 'Ο άλλος;

— 'Εγώ κτυπώ τόν γρόθο μου στή γῆ και ξεπετιέται γυάλινος πύργος.

— 'Ο άλλος;

— 'Εγώ μέ τό μικρό μου δάκτυλο μπορώ νά μετακινάω τά βουνά.

— 'Ο άλλος;

— 'Εγώ ρίχνω σαῖτα ως τόν ουρανό και ό,τι σημάδεψω τό σκοτώνω.

Και ό τελευταίος τῆς εἶπε:

— 'Εγώ ό,τι πέφτει από τόν ουρανό όσο βαρὺ κι' άν είναι τό πιάνω και τό κρατῶ στά χέρια μου άν πού-πoulo.

‘Η γριά σάν τίκουσε αὐτά τοὺς ἐφάνέρωσε γιατί τοὺς εἶχε ρωτήσει και τὴν ἄλλη μέρα τό πρωῒ, τοὺς πήρε και σὲ παλάτι.

‘Εκεῖ ἐξηγηθήκανε μέ τὸν βασιλιά και δεχτήκανε πρόθυμα νά πᾶνε και οἱ ἐννιά μαζί νά φέρουν τὴν βασιλοπούλα.

‘Ο βασιλιάς τοὺς ἔδωσε πολλὰ φλουριά και τοὺς ἔταξε νά τοὺς δώσῃ κι' ἄλλα περισσότερα ἅμα γύριζαν μέ τὴν κόρη του.

‘Εκαβάλλησαν οἱ δὲ τὸν ἀδερφὸ πού ἐσήκωνε τὰ σαράντα καντάρια κι' ἔτρεχε σάν ἄλογο, και ἐξεκίνησαν μέ δὴγὸ τοὺς ἀπὸ ψηλά τό περιστέρι.

Πῆγαν, πῆγαν, πῆγαν, ως πού τοὺς εἶπε τό περιστέρι, κάπου ἔδω εἶναι τό μέρος.

Τότε ό ἀδερφὸς πού ἄκουγε τί γίνεται σὰ κατὰβῃ τῆς γῆς, ἔβαλε

τό αὐτί του σὲ χῶμα και τοὺς λέει:

— Κάτω ἀπ' ἔδω εἶναι.

‘Ο ἄλλος ἀδερφὸς κτύπησε μέ τό γρόθο του τὴ γῆ και σάν ἀνοίξε αὐτή, κατεβήκανε σιγά-σιγά, μπήκανε μέσα σὲ σιδερένιο πύργο, και βρήκανε τὴ βασίλοπούλα ξαπλωμένη, πού τῆς βύζαινε τό δάκτυλο τό φίδι.

Τότε ἐκεῖνος πού ἐβγαζε παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκυλιὰ τῆς μάννας ἐπίασε και τράβηξε ἀνάλαφρα τό φίδι ἀπὸ τό δάκτυλο τῆς βασίλοπούλας τοῦ ἔβαλε σὲ στόμα ένα μπαμπακένιο δάκτυλο βρεγμένο σὲ ζαχαρόνερο, και τό ἀπίθωσε σὲ μπαμπακία πού εἶχε στρωμένα ἀπὸ πρίν.

‘Υστερα τὰ ἐννιά ἀδέρφια εἶπαν τῆς βασίλοπούλας πὼς ἔρχονται ἀπὸ τὸν πατέρα της νά τὴν πάρουνε και νά φύγουνε τὴν ἴδια στιγμῇ.

‘Εκεῖνη τοὺς ἐπίστεψε σάν εἶδε και τό περιστέρι πού τῆς ἔδωσε χαίρετάματα ἀπὸ τὸν πατέρα της.

‘Επειτα, ὅπως τοὺς εἶπε ἡ βασίλοπούλα, πήρανε μαζί τοὺς και τὰ ὑποδήματα τοῦ ἀράπη, πού ὅταν τὰ φορούσε αὐτὸς ἔτρεχε σάν ἄτι, και καθὼς βγήκανε ἀπάνω στή γῆ, ἐκεῖνος πού πέταξε τό ένα μῆλο στήν 'Ανατολή και τὸ ἄλλο στήν Δύση, πέταξε και τὰ ὑποδήματα κατὰ τὰ δυὸ ἐκεῖνα μέρη, γιὰ νά χασομερήσουν εἰς τὸν ἀράπη ὥς πού νά πάῃ νά τὰ βρῇ και νά τοῦ ξεφύγουν.

Καβάλλησαν τότε ὅλοι ἐκεῖνον πού σήκωνε τὰ σαράντα καντάρια και πήρανε δρόμο.

Περπάτησαν περπάτησαν και ἅμα ξημέρωσε, τό περιστέρι πού πέταγε ἀπὸ ψηλά τοὺς, τοὺς εἰδοποίησε πὼς ἔβλεπε τὸν ἀράπη νά ἔρχεται κατὰ πᾶνω τοὺς.

Τότε ό ἀδερφὸς πού μετακινούσε μέ τό δάκτυλο του τὰ βουνά, μετακίνησε τέσσερα τέτοια και τᾶβαλε τό ένα ἀπάνω στ' ἄλλο, μὰ αὐτὰ δέν ἐμπόδισαν και πολὺ τὸν ἀράπη, πού τὸν εἶδανε σὲ λίγο ἀπάνω στή κορφὴ τοὺς νάρχεται κατὰ τό μέρος τοὺς σάν βουή.

Τὴν ἴδια στιγμῇ, ό ἀδερφὸς πού κτύπαγε τό γρόθο του και ξεπετιόταν γυάλινος πύργος, κτύπησε στή γῆ και βρεθήκανε ὅλοι μέσα σ' ἓναν γυάλινο πύργο.

‘Ο ἀράπης ἅμα ἐζύγωσε, τριγύριζε σάν λυσσασμένος ἔξω ἀπ' αὐτὸν και ἀπὸ τὰ ρουθούνια του και τό στόμα του ἔβγαζε φωτιὲς και καπνοὺς. ‘Ερριξε κάμποσες σαῖτιες γιὰ νά τρυπήσῃ μ' αὐτὲς τὸν πύργο, μὰ τοῦ κάκου! ‘Ολες ἔσπασαν χωρὶς νά τοῦ κάνουν οὔτε γκρατζουνία.

‘Η βασίλοπούλα ὅμως τοὺς ἔλεγε νανοῖζουν μιά τρύπα, γιὰ νά πῇ στὸν

ἀράπη μερικὰ φαρμακερὰ λόγια.

Τὰ ἐννιά ἀδέρφια τῆς ἔκαναν τό χατήρι, και πρίν ἐκεῖνη προλάβῃ νά πῇ στὸν ἀράπη και ένα φαρμακερὸ λόγο, αὐτὸς ἀνοίξε τό στόμα του, τὴν ρούφηξε τὴν κατάπιε κι' ἄμέσως ἔγινε ένας μεγάλος αἰτὸς κι' ἄρχισε νά πετᾷ ψηλά στὸν οὐρανό.

Μὰ ό ἀδερφὸς πού δὲ λάθευε σὲ σημάδι τὸν σαῖτεψε, τοῦ τρύπησε τό κεφάλι και ό αἰτὸς ἄρχισε νά πέφτει στή γῆ, και καθὼς ἔπεφτε, τὸν ἔπιασε ό ἄλλος ἀδερφὸς στά χέρια του σάν πούπουλο και εἰς ἐβγαλαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν αἰτὸ, ζωντανή και ἀκέραια τὴν βασίλοπούλα.

Πῆγαν πιά ἡσυχά ως τὸν πατέρα της κι' ό βασιλιάς δέν ήξερε πὼς και μέ τί νά τοὺς εὐχαριστήσῃ και νά τοὺς φορτώσῃ μέ δῶρα.

Στὸ τέλος τοὺς εἶπε νά συμφωνήσουν ποῖς ἀπ' ὅλους θάπαίρνει τὴ βασίλοπούλα γυναίκα του.

‘Ολοι ἔμειναν σύμφωνοι, πὼς ἔπρεπε νά τὴν πάρῃ ό τελευταῖος πού τὴν κράτησε στά χέρια του σάν πούπουλο και εἰς δέν σκοτώθηκε τὴν ὥρα πού ἔπεφτε ἀπὸ τὰ μεσοόρανα μέσα στήν κοιλία τοῦ αἰτοῦ.

Πολλὰ γλῆντια και χαρὲς ἔγιναν σ' αὐτὸν τὸν γάμο, πού βάστηξαν μισὸ μῆνα και κοντὰ στὸν ἀδερφὸ πού πήρε τὴν βασίλοπούλα, ἔμειναν σὲ παλάτι και τᾶλλα δὲ τῶν ἀδέρφια μαζί μέ τὴν σταυρομάννα τοὺς και ἐκεῖ ἔζησαν ὅλοι τοὺς πάρα πᾶνω ἀπὸ καλά.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 21

ΑΕΡΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

«Οἱ φρόνιμοι, μᾶς λέει ό Πουκεβίλ, πῶς μέ τὴν ὑπεροχή τῶν φώτων και τοῦ πλούτου θά νικήσουν οἱ 'Ελληνες τοὺς Τούρκους. Οἱ 'Υδραῖοι, πούχαν γίνει ναυτική δύναμι, ἀσπάζονταν αὐτὴ τὴ γνώμη τῶν πιὸ ἐπίσημων ἀντρῶν τοῦ καιροῦ. 'Ο Κουντουριώτης εἶχε κάμει τό πᾶν γιὰ νά ἐξακολουθήσῃ τὴν παράδοση τῶν λαϊκῶν φώτων, πούχε θεμελιώσει ό Βούλγαρης. 'Αναδιοργάνωσε τό σχολεῖό τοῦ νηιοῦ. Στᾶρχεῖται βρίσκεται τό συμβόλαιο πούκαμαν οἱ ἄρχοντες μέ τό σοφὸ δάσκαλο τοῦ καιροῦ Μομμάκη, γιὰ τούτῃ τὴν ἀναδιοργάνωση: «'Επιθυμητὸν ὑπάρχον—λέει τό χαρτί—τό κοινὸν τῆς νήσου και πόλεως 'Υδρας εἰς τό νά ἰδῇ λελαμπρυσμένους τὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν τῆς πατρίδος ἀπὸ χρηστὰ ἡθῆ, διαγωγὴν ἐνάρετον, πληροφορημένον δέ, ότι καθηγητῆς τούτων ἄριστος ὁ

πάρχει ό ἐν τῇ κόμῃ τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου πέραν τοῦ Μωρέως ἔλλη-γιμώτατος κύριος 'Ιωάννης Μαμμάκης συνηκούσθη μετ' αὐτοῦ». Τὰ μαθήματα πού τὸν προσκάλεσαν νά δώσῃ σ' αὐτὸ τό σχολεῖό, σπουδαιότατα γιὰ τὸν καιρό, μαρτυροῦν γιὰ τό πνεῦμα πούθελε νά φουσήσῃ ό Κουντουριώτης κι' οἱ ἄλλοι προεστοὶ στῇ νεολαία. «'Υπόσχεται ό κύριος Μαμμάκης—μᾶς λέει τό χαρτί—νά παραδῶσῃ τὰ γραμματικὰ μαθήματα μέ ἰδικὴν αὐτοῦ μέθοδον. Εἰς τὴν τάξιν δὲ τῶν προθεωρητῶν μαθητῶν νά παραδῶσῃ και τὴν ἰταλικὴν μέ τὴν αὐτῆς γραμμικὴν καὶ ἁπλᾶς τῆς ἐδδομάδος ἔ, μάθημα μικρὰς τι-νος λογικῆς διὰ τό τέταρτον βιβλίον τῆς γραμματικῆς Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ, τὴν ὁποίαν ὡς τελευταῖον ἐπισφρά-γισμα μέλλει νά διδάξῃ τοὺς μαθη-τὰς τῶν γραμματικῶν, δυνάμει τοῦ ὁποῖου νά δυνηθῶσι νά καταλάβωσι τὰ ποιητικὰ τοῦ 'Ομήρου και ἄλλων παλαιῶν ποιητῶν 'Ελλήνων μέ μέ-τρα. Μετὰ τὰ ὁποῖα γραμματικὰ εἰς ὅσους τῶν μαθητῶν ἐπιμένουν, μέλ-λει νά διδάξῃ τὴν λογικὴν τοῦ Εὐ-γενείου, μεταφυσικὴν, ρητορικὴν, μίαν φυσικὴν, τό θεολογικόν, τὴν γεωμε-τρίαν και γεωγραφίαν, τὴν δὲ ἡθικὴν φιλοσοφίαν θέλει καταχερίσει εὐθύς, οὗσαν κοινὴν διδασκαλίαν εἰς τοὺς μεγάλους και μικροὺς μαθητάς». 'Εφτιασαν μ' ἄλλα λόγια σωστὸ πα-νεπιστήμιο στήν 'Υδρα, γιὰ νά μορ-φώσουν μυαλὰ και συνειδήσεις.

‘Ο πλοῦτος εἶχε μεταμορφώσει τὴν ἐξωτερικὴ ὄψιν τοῦ νηιοῦ· ἡ παιδεία ἔρχεταν τώρα νά δυνάμωσῃ τό φρό-νημα. 'Ηταν ἀφάνταστο τό ζῦπνημα. 'Αστραψιν οἱ ψυχὲς τῶν ἀσταλέων ἀντρῶν ὅταν ἤρθαν σὲ γνωριμία μέ τό πνευματικὸ πλούτι τῶν παλινῶν 'Ελλήνων, τὴν αἰωνόβια παράδοση και τὴν ἱστορικὴ τους δόξα. Στῇ σο-φίᾳ, τὴν παλληκαριὰ και τὴν ἐπιβο-λή τοὺς βλέπουν σὰ μίαν ἐξήγησιν και τῆς δικῆς τους ἀρετῆς. Τόχουν καύχημα νά λέγονται και νᾶναι ἀπό-γονοὶ τοὺς Ρίχνονται ὅλοι σὰ ἔλλη-νικά· και μέ τὴ βοήθεια τῶν χιλιά-δων πούχουν ἔρθει ἀπ' ἄλλα μέρη τῆς 'Ελλάδας, πρὸ πάντων ἀπὸ τό Μωριά, τ' ἀρβανίτικα περιορίζονται σιγά-σιγά μόνο σὲ σπῖτι, Πολλοί, ό Δημήτριος Κριεζῆς ἀπὸ τοὺς πρῶ-τους, τὰ διώχουν κι' ἀπ' τὴν ὁμι-λία τοῦ σπῖτιοῦ. Γεμίζουν ἀπὸ τέτοια περηφάνεια και καύχησιν προγονική, πού ὅλα τὰ πλεούμενα καράβια, τρε-χαντήρια βαφτίζονται μ' ἀρχαῖα χτυπητὰ ὀνόματα: 'Αρης Κίμων, Μιλτιάδης, 'Αριστείδης, 'Ηρα, Κλειώ. 'Ανασταίνεται ἄξαφνα στὶς πρύμνες

ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία δόξα κερῇ· στὶς φιοῦρες τῆς πλῆρης ζωντανεύουν οἱ συμβολικὲς μορφὲς τῶν παλινῶν μας: Βλέπεις ἀρχαίους χιτῶνες· τίς περι-κεφαλαῖες και τίς αἰγίδες τῆς 'Αθη-νᾶς· ὡς και οἱ βαρκίτσες πού κρέ-μονται σὰ καπούνια θυμίζουν σὲ ναύτη τάρχατα μεγαλεῖα τῶν 'Ελ-λήνων. Οἱ περιηγητὲς σοσιάζουν. 'Μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὴ Μαρσίλια—γράφει ό ἀκαδημαϊκὸς Πέτρος Λεμ-πρέν, πού ταῖδεψε τοὺς τοὺς και-ροὺς μέ τό «Θεμιστοκλῆ» τοῦ Τομ-πάζη—βρέθηκα σάν ἀπὸ δύναμη μα-γική, στὴν καρδιά τῆς 'Ελλάδας. Γιὰ μένα, μοναχὸ Γάλλο, μέσα σ' ἑκατὸ ναῦτες 'Υδραίους, γλῶσσα, ροῦχα, ἡθῆ, τρόποι, ὅλα και μονομιάς και-νούργια. 'Η 'Ελλάδα εἶχε τυπώσει τὴ βούλα της και σὰ παραμικρότερα κατέκαστα τοῦ καραβιοῦ μ' ἄρεσε πού ξανἀβρίσκα τὴ μεγαλοφυῖα της και τὰ ὁμορφα ὀνόματά της, ὡς σ' αὐ-τὰ τὰ πράγματα πούχαν τὴν πιὸ κοινὴ και πεζὴ χρῆσιν. Σὲ κάθε μέρος τοῦ καραβιοῦ ἔδλεπες κι' ἀπὸ μιά ποιη-τικὴ ἐπιγραφή: «Ναὸς τῆς 'Αφροδί-της»—ό Γάλλος τάχει ἑλληνικά σὲ κείμενο—«Ναὸς τῆς 'Αρτέμιδος, «Ναὸς τῆς Καλυψώς»: Τούτος ό ναὸς ἦταν, άν θυμᾶμαι καλά, ό ὀρνιθώ-νας». Μὰ δὲ βάζαν στὴν τύχη αὐτὰ τὰ ὀνόματα. 'Ο τρόπος πού τὰ μεταχειρίζονταν ἀπόδειχνε πὼς ἤξε-ραν καλά ἑλληνικὴ ἱστορία: «Τίς βάρκες τοῦ «Θεμιστοκλῆ»—ἐξακολου-θεῖ ό Λεμπρέν—τίς ἔχουν βαφτίσει μέ τὰ ὀνόματα πούχαν πραγματικὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεμιστοκλῆ τοῦ ἰδιοῦ: Τίς λένε Λυσίμαχο, Νικοκλῆ, κι' 'Α-σπασία. Και σὰ κανόνια τοῦ καρα-βιοῦ εἶχαν δώσει τὰ παλαιὰ ὀνόματα τῶν ἀστρῶν κι' ἀστερισμῶν: Ξερίος, 'Αρκτοῦρος, 'Ωρίων, Κάστωρ, Περ-σεύς. 'Ως κι' ε' σκύλος τοῦ καραβιοῦ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολο-γία. 'Ακουγες τοὺς ναῦτες νά φωνά-ζουν ὅλη τὴν ἡμέρα:

— Κέρβερε, Κέρβερε!

Κι' ὅταν κοιμόνταν, τὴ νύχτα, μέ τό κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν κυλί-βαντα τῶν κανονίων, ό Κέρβερος ἄ-γρυπνοῦσε πλάι τοὺς πιστῇ κι' ἄγρια βάρδια... 'Ο «Θεμιστοκλῆς» γλυ-στροῦσε ἀπάλᾳ μέ γεμάτα πανιά. 'Η θάλασσα γαλάζια, σάν τό λουλάκι ἔ-φευγε κάτω του κι' ἔτρεχε σὰ πλευ-ρά του μέ τὴ γρηγοράδα τοῦ Ροδα-νοῦ. Μ' ὅλο πού χάνει δυνατὴ ζέστη δέν κοιμόμαστε διόλου τὴν ἡμέρα: Βάζουν τὴν τέντα, στρώνουν χαλί στὴν κουβέρτα και παίζουν ὄργανα και χορεύουν· βολι και λαοῦτο, ψυ-χώνουν τό ένα τό ἄλλο· και μέ τὴ σειρά περνοῦν ἀπὸ τὰ βλάχικα και

τᾶρβανίτικα τραγούδια, στοὺς μελαγ-χολικοὺς τούρκικοις σκοποὺς και στοὺς γοργοὺς τῆς 'Ελλάδας· ἀκολου-θοῦν τὰ ἔθνη τὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα· ένας ναύτης τραγουδεῖ μονᾶχος πρῶ-τα· ἔπειτα τό παίρνουν ὅλοι μαζί, ό καπετάνιος και τό τσοβρῆμο. 'Ηταν συγκινητικὸ νά βλέπεις πὼς ἀναβαν οἱ 'Ελληνες σδόνομα τῆς πατρίδας: Στὶς στροφὲς πού μιλοῦσαν γιὰ ἐκδι-κηση και λευτεριά χτυποῦσαν δυνατὰ δυνατὰ τὴ γροθιά τοὺς πᾶνω σὲ τρα-πέζι. 'Απόδειξαν ὕστερα μέ τὰ ἔργα τοὺς πὼς αὐτὰ ὅλα δέν ἦταν εὐκο-λόβηστος ἐνθουσιασμός».

‘Η πολυτίμη τούτῃ σελίδα ζωγρα-φίζει τόσο καλά τὸν αἶρα τῆς λευτε-ρίας π' ἄρχισε νά φουσᾷ, πού δὲ θέ-λει πολλὰ συμπληρώματα. 'Ο,τι γι-νόταν σὲ καράβι τοῦ Τομπάζη τὸ-βλεπες σ' ὅλα τὰ καράβια τῆς 'Υ-δρας, τῶν Σπετσῶν, τῶν Ψαρῶν, τῆς Κάσου. 'Η ἑθνικὴ συνειδηση, ζυπνημένη μέ τό φῶς τῆς παιδείας, γαλθανισμένη ἀπὸ τό γαλλικὸ ἐπα-ναστατικὸ ρέμα, θρεμμένη ἀπὸ τίς περιπέτειες τῶν ρουσοτουρκικῶν πο-λέμων, ἀκονίζεταν κάθε μέρα μέ τὰ ταξίδια τῆς Εὐρώπης. Οἱ ναῦτες πού ζοῦσαν λεύτερα σὰ μεγάλα, ξένα λι-μάνια τάφηναν μέ στεναγμοὺς γιὰ νά γυρίσουν σὰ καλασμένα πέλαγα τῆς 'Τουρκίας. 'Επιαναν Σμύρνη, Θεσσα-λονίκη, Πόλη, γιὰ νά βλέπουν τὰ δέρφια τοὺς σὲ ἔλεος τῶν πασάδων. Γενικεύοντας τό αἶσθημα τῆς ὑπερο-χῆς πούχαν πᾶνω στὸν Τούρκο θα-λασσινό, τὸν καταφρονοῦσαν και στῇ στεριά. 'Ανυπόφερτὴ ἀδικία κι' ἀ-νεξήγητὴ ντροπὴ τοὺς φαινόταν νά δουλεύῃ ό 'Ελληνας σκλάβος· και σὲ τέτοιον ἀφέντη. Καὶ δὲ βλέπαν πότε θάρχόταν μὰ ὦρα νά χυθοῦν στὸν τύραννο. 'Η Φιλική, ἔρχεται νά δώ-σῃ στοὺς σκορπισμένους τούτους πό-θους γι' ἀπολύτωση σταθερὸ και θε-τικὸ νόημα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

«'Ο Ναύαρχος Μισούλης»

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΙΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τη σιωπή μου ως σεβαστής:
Με λόγια μη μου την ταράξεις.
Μην έρθεις, βαδυστοχαστής,
Στό λιμανάκι μου ν' αράξεις.

Τη σιωπή μου ως σεβαστής:
Τώρα που βόγγουν οι άνεμοι
Και στίχο κάνει ο ποιητής
Κάθε χρυσόφλογα που τρέμει.

Κι' έτσι ο καθένας μας μπροστά
Στό σιγολάλο μας τό τζάκι.
Θάχη τὰ μάτια καρφωτά
Στὼν λουλουδιῶν του τό φαράκι.

Εσὺ θὰ σκέφτεσαι ξανά
Πὼς ἡ χαρά σου δὲν τελειώνει,
Κι' ἐγὼ στὰ χέρια τ' αδειανά
Θάχω τ' ὄνειρό μου τὴ σκόννη.

Τη σιωπή μου ως σεβαστής:
Με λόγια μη μου την ταράξεις,
Μην έρθεις, βαδυστοχαστής,
Στό λιμανάκι μου ν' αράξεις.

Πριγκιπέσσα [Α]

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Εδὼ και λίγες μέρες, περνούσα ἀπ' τὸ παλιό μου σχολεῖο. Ἀλλά, τί ἦταν αὐτό πού ἀντίκρισα! Τὸ σχολεῖο μου ἦν τίποτα εἰρήνη; Ἐκεῖ, πού περῆσα ὡς ὑψωνόταν ἄλλοτε, τὸ ἀγαπημένο μου σχολεῖο, τώρα δὲν ὑπάρχουν παρὰ δυό-τρία μισογκρεμισμένα δωμάτια, καὶ γύρω πέτρες καὶ χῶματα. Προχωρῶ πὺδ κοντά. Νὰ ἡ τάξη μου! Κοιτάζω μὲ μιὰ κορυφὴ ἐλπίδα, πὺς καὶ θὰ ἴδω, καὶ πὺς νὰ μὲ θυμίσῃ τὰ χρόνια πὺς περῶσα κοντὰ του. Ἀλλά τίποτα! Τὰ ἀσπλάγχνα χέρια τῶν ἐργατῶν, καὶ ὁ χρόνος πὺς πέρασε γκρεμίσαν ἀλύπητα, κάθε τί ἀπ' τὸ μέρος πὺς ἐγὼ εἶχα περάσει ἕνα κομμάτι, ἀπ' τὴν παιδική μου ζωὴ.

Σκέπτομαι μὲ λύπη πὺς νὰ εἶναι πεταμένα τὰ πράγματα, πὺς τὸ στόλιζαν κάποτε. Πὺς νὰ βρῖσκειται ἀραγε τὸ δικό μου θρανί, πὺς μὲ τόση ἐπιμέλεια, εἶχα σκαλίσαι πάνω του τ' ὄνομά μου, σ' ἕνα μάθημα Ἀρχαίων, καὶ πὺς γι' αὐτὸ τιμωρήθηκα μὲ 100 στίχους; Κλείνω τὰ μάτια μου μὲ σιγή, γιὰ νὰ θυμίσω ὅλη τὴν τρελλοζωή, πὺς πέρασα μέσα στὸ κτήριό αὐτό, πὺς τώρα κοίτεται ἐρείδια ἀπὸ τὸ κτήριό μου Γρήγορα-γρήγορα σὺν κινήματογραφικὴ ταινία, περῶν ἀπ' τὸ νοῦ μου, ἡ ζωὴ πὺς διάβηκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο. Θυμῶμαι τίς τρέλλες μας, τ' ἀστεία μας, τίς τρομακτικές μας ὅταν δὲν ξέραμε μάθημα, καὶ μὲ λύπη μὲ κυριεύει γιὰ τὴν πέρασαν αὐτὰ τ' ἀλησμόνητα χρόνια, καὶ γιὰ τὴν δὲν θὰ ξαναγορίσουν πιά.

Ἀνοίγω τὰ μάτια, καὶ κοιτάζω μὲ ἀγάπη τίς πέτρες, τὰ ξύλα τὰ χῶματα πὺς πρῶτα ἀποτελοῦσαν τὸ παλιό μου σχολεῖο. Καὶ τί δὲν ἔχουν ἀκούσει κι' αὐτά. Ἄν ἦταν δυνατό νὰ μιλήσουν τ' ἄψυχα αὐτὰ ντουβάρια, πόσες ιστορίες ἦσαν νὰ διηγηθοῦν! Ἀλλά τίποτα αὐτά. Πεσμένα, γκρεμισμένα εἶναι ἀσπλάγχνα, φαίνονται σὺν τὸ ὄνειρο πὺς τὰ περασμένα μεγαλεία τους. Τὰ μεγαλεία ὅμως πέρασαν πιά. Τὸ σχολεῖο, γκρεμισμένο τώρα εἶναι βουβό. Τὰ κρησάλλια γέλια πὺς ἀντηχοῦσαν ἄλλοτε, δὲν ἀκούγονται πιά. Ἐκεῖ ἐρημιθεῖ ἐντελῶς. Ὅλη του ἡ περιφάνεια χάθηκε. Ὁ χρόνος πέρασε, τὸ τῶναι, τὸ γκρέμισε.

Ἄ! φθονερὲς χρόνε. Γιατί νὰ περῶς τόσο γρήγορα καὶ σὺ διάβα σου ν' ἀφήνεις ἐρείπια, κάθε τί καλὸ, κάθε τί ὠραίο, πὺς θεμελιώθηκε σὺν δρόμο τῆς ἀρετῆς; Γιατί; Μὴ χάρισαι ὅμως, κακὲς χρόνε. Ἡ νίκη σου δὲν εἶναι τελειωτική. Κατάφερες μόνο νὰ γκρεμίσῃς τὰ παλιά ντουβάρια, ἀλλά δὲν κατάφερες, δὲν μπόρεσες νὰ σβῆς ἀπ' τὴν καρδιά μας τ' ἀνεξίτηλα σημάδια τῆς ἀγάπης πὺς ἀφῆσε ἡ ἀνάμνηση τοῦ παλιού μας σχολείου.

Ἀκασία [Β]

Η ΚΙΚΗ

Τὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου χτυπᾷ ἐπτά. Μισὴ ὥρα καὶ ἡ Κικὴ ἡ ξαδέλφη μου θὰ εἶναι ἐδῶ. Ἀπὸ τὸ πρῶτό μου τὸ εἶπε:

— Τὸ βράδυ στίς ἐπτάμιση θὰ ἔλθω σὺν σπῆνι! Νὰ ἔχῃς ἑτοίμο τὸ βιολὶ σου νὰ παίξῃς λίγο...

Ἡ ξαδέλφη μου ἡ Κικὴ εἶναι ἕνα κοριτσάκι δικὸν χρόνων. Εἶναι ἑξυπνὴ, καλὸκαρδὴ... Μὰ ὅταν θυμῶναι; ἄστα...

Ἡ ὥρα ἦρθε. Σὲ λίγο στὰ πέτρινα σκαλιά ἀκούγεται τὸ πάτημά της. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁρᾷ σὰ θυελλα. Φιλεῖ τὸ χεῖρ της γιαιγιάς, χαιρετᾷ τὴ μαμμὰ καὶ μένα καὶ κάθεται κοντὰ μου.

Τὸ γατάκι μας καθόταν σὺν παρὰ-θυρο καὶ ροχαλίζει. Ἀμέσως ἄλλαξε θέση, Πῆγε σὺν γόνατα τῆς Κικῆς, πὺς μὲ κοίταξε μὲ ἕνα ὕφος ἐρωτηματικὸ καὶ ἀχρῖσε...

— Λοιπὸν τί κάθεται; Κανένα πεθαμένο ἔχεις μπροστὰ σου; Πὺς εἶναι τὸ βιολὶ σου;

— Μιὰ στιγμὴ, Κικὴ μου... ἔστειλα νὰ μὲ πάρουν ἕνα τέλει πὺς ἔπαυσε!...

— Ἄ! κύριε Ἀλκή, ἔπαυσε νὰ εἰσαι ἑτοιμος ἀπὸ περιμένεις ἐπίσκεψη!...

Καὶ τὸ εἶπε μὲ τόσο στόμφο, σήκωσε καὶ τὸ κεφάλαιό της ψηλά, πὺς μὲ ἔκανε νὰ γελάσω.

— Τί γελᾷς; Ἐγὼ μιλάω σοβαρά!...

— Ὅλα καί... Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἔρχεται ἡ ὕπν-ρέτρια μὲ τὸ τέλι.

— Ὅποτε τὸ τέλι... Καὶ ἔπαυσε ἡ Κικὴ!... Τῆς κόπηκε ἡ φόρα. Πῆρα τὸ βιολὶ μου καὶ ἀρχισα νὰ τὸ κορυδίζω. Ἡ Κικὴ θυμῶναι.

Ἀκόμη... ἀκόμη... Τέλος πῆρα τὸ δοξάρι μου καὶ ἀρχισα.

Χαμογέλασε!... Ἀρχισα μάλιστα νὰ τραγουδῇ τὸ τραγούδι πὺς ἔπαιζα.

Τὸ γατάκι ἔκπληξε, ἀνοίξε τὰ μάτια, χαμοκοιμήθηκε καὶ ξανάκλεισε καὶ κουβαριάστηκε σὺν πόδια της.

Σὲ λίγο ἡ Κικὴ κορυδίστηκε ὅλο νὰ-κούη... Ἡθελε νὰ τὴν ἀκούσουν κι' αὐτήν. Μοῦ πῆρε τὸ βιολὶ καὶ τὸ δοξάρι καὶ ἀρχισα νὰ γρατσουνᾷ τὰ τέλια.

Προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἕνα ἦχο καλὸ ἀπ' τὸ βιολὶ. Μὰ τίποτα.

Ἐσκαψε... θυμῶναι, κούναγε τὸ δοξάρι πάνω-κάτω, μὰ δὲ κατόρθωνε τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ γρατσουνᾷ τὰ τέλια πὺς ἔβγαζαν ἕνα ἦχο πὺς σὲ ἔκανε νὰ ἀνατριχιάζεις...

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ δοξάρι κατεβαίνει ὡς κάτω στὰ γόνατά της καὶ χτυπᾷ τὸ γατάκι. Ἐκεῖνο πετάγεται ἀπάνω καὶ μὲ τὸ πόδι του ματώνει τὸ χεῖρ τῆς Κικῆς. Τὸ βιολὶ πετιέται κάτω κι' ἀρχίζουν τὰ κλάμματα καὶ οἱ φωνές. Μὲ χίλια βάσανα κατορθώσαμε νὰ τὴν μωρόξουμε. Καὶ ἡ μαμμὰ ἔδωσε τὸ χεῖρ τῆς ἀδέλφιας βιολιστρίτσας καὶ γέμισε τὴν ποδιὰ μὲ σῦκα καὶ καρύδια. Σάπασε ἐπιτέλους καὶ τότε πιά μὲ λείει.

— Ἀλκή, σὲ παρακαλῶ μὲ πᾶς σὺν σπῆνι;

Ἀλκή Νουάρος [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμὰ! θέλω κι' ἄλλη ζάχαρη σὺν γάλα μου.

— Ὁ! δὲ σὺ ἔβαλα τόση;

— Μὰ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρην τὸ γάλα;

(Παλιό)

Ἡ γιαιγιά σὺν μικρὴ Λιλὴ:

— Για νὰ ζήσης, παιδί μου, ἕκατό χρόνια πρὸς καὶ κοιμάσαι μὲ τίς κό-τες καὶ νὰ ἔσπνῃς μὲ τὰ κοκκόρια.

— Μὰ δὲν μπορῶ, γιαιγιά μου, νὰ κοιμάμαι σὺν κοτῆτι!

Τζιν-Τζιν

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν-σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 6 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν ἐνδυνάμειθα διὰ τὴν ἀπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 3 Ἀπριλίου 1936

ΘΥΜΑΣΤΕ τὸ φτωχὸ παιδί ἀπὸ τὴ Θεο-σολοκίη, πὺς εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου; Ἡ φίλη μου Δ. Π. ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας—δὲν θέλει νὰ πῶ ὅλο τὸν ὄνομά της—μὲ ἔστειλε 100 δραχμὰς γιὰ νὰ τὸ ἐγγράψω. Στὸ μεταξύ τὸ φτωχὸ παιδί οἰ-κονόμησε χρήματα καὶ γράφτηκε μόνο του γιὰ τὸ χρόνο τοῦτο. Ἐταί μὲ τίς 100 δρ. τῆς Δ. Π. παρέτανα τὴν ἐγγράφη του καὶ γιὰ τὸν ἐρχόμενο. Μιὰ ἄλλη φίλη μου, πὺς ἦταν ἐτοιμὴ νὰ μὲ στείλῃ κι' αὐτὴ μόλις λάβαινε χρήματα. Ἄς τὰ φυλάξῃ γι' ἄλλη περίστασι. Κι' ἄς δεχθῶν κι' οἱ δυὸ, μὲ τίς εὐχαριστίες τὸ φτωχὸν παιδί, καὶ τὰ δικά μου συγχαρητήρια γιὰ τὰ ἐν-γενικά του αἰσθήματα.

Ἀπὸ τὸ γράμμα σου, Ζακυνθινούλα, ἔμαθα κι' ὁ κ. Ξανόπουλος πὺς παίχθηκε σὺν Ζακύνθο ἡ «Στέλλα Βιολάντη» του καὶ πὺς σὺν ἀρχὴ μίλησες γιὰ τὸν συγ-γραφέα καὶ τὸ ἔργο του ὁ κ. Κοκορόβις. Τί καλὰ! Αὐτὰ τὰ κορίτσια πὺς μὲ γρά-φεις εἶναι πολὺ τακτικά καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σὺν ἀπαντήσουν, μόνο ἔχει λίγη ὑ-πομονή. Ὅσο γιὰ τὴ Ζ., ἔκαμπε συμφω-νία νὰ φανερωθῇτε ἡ μιὰ σὺν ἄλλῃ; Γιατί ἂν ἐσὺ τῆς ἔγραψες ἀπλῶς τὸν ὄνομά σου, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ σὺν τὸ γράφη κι' ἐκεῖνη.

Πολὺ μὲ συγκίνησε, Σφίγξ, τὸ ὠραῖο ἀποχαριστικὸν σου. Βέβαια, ἀπὸ με-γαλῶς—δὴ δεκα χρόνια τώρα εἶσαι σὺν κύκλο μου—μπορεῖς νὰ φῇς τὴν θέσιν σου σὺν διαδόχους. Ἀλλά μὲ καὶ δὲν θὰ πᾶν νὰ ἔρχομαι σὺν σπῆνι σου, καὶ πάντα θὰ μὲ βλέπῃς καὶ θὰ μὲ παρακολουθῇς, γράφῃς μου κάπου-κάπου καὶ κανένα γράμ-μα. Νὰ πὺς κρατεῖς καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, γιὰ νὰ μὲν τὸ πάρῃ ἄλλος. Ἐταί ἔ-χεις κάθε δικαίωμα.

Ζουζού, Μικρὴ Ἀγγελία πὺς τὴ λα-θῶναι Πέμπτη, δὲν προφταίνει πάντα νὰ δημοσιεῖται σὺν φύλλο τὸ Σαββάτου. Εἶ-ναι, βλέπεις, τὴν τελευταία στιγμὴν κι' ὅλες οἱ τελευταῖες Μ. Ἀγγελίς πὺς δὲν χωρῶν πιά σὺν διαθεσίμῳ χώρῳ, μένουν γιὰ τὸ ἐρχόμενο (ἐπὺ ὅμως μπαίνουν κατὰ προτίμησιν, γιὰ τὸ τότε προηγούμεναι). Πολὺ λυπηθήκα γιὰ τὸ ὀδυστικὸν κι' ἀπρὸς ἐκεῖνο γράμμα. Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη κακὴ συ-νέπεια τῶν «ἀποκαλύψεων»... Ὁ κ. Ξα-νόπουλος κατοικεῖ σὺν ἴδιῳ σπῆνι μὲ μένα, Εὐριπίδου 42, σὺν ἐπάνω πάτωμα.

Καταλαβαίνεις καὶ σὺ, Δεσπὴ Καρ-δούλα, πὺς μὲ λύπη μου, ἀπὸ ἑλλειψῇ χώρου, ἀφῆσα χωρὶς ἐκτενῆ ἀπάντησιν τὰ δυὸ προηγούμενα γράμματά σου. Σὲ συγ-χαίρω γιὰ τὰ 9 καὶ τὰ 8 πὺς πῆρες σ' ὅλα τὰ μῆθημα. Δὲν πειράζει ἂν δὲν ἦρθεσ πρῶτη, παρὰ δευτέρῃ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ σὺν δευτέρῳ ἐξάρτη. Εἶπα τὴν γνῶμην μου γιὰ τίς μαθητικές ἀπεργίαι, σὰς ἔγραφε γι' αὐτὲς κι' ὁ κ. Φιζῶν.

Βασίλισσα Νεφερίτη, ποῖος Διαγω-νισμὸς ἐννοεῖς; τοῦς ἐκτάκτους τοῦ κα-λοκαίρι; Ὁχι ἀκόμη. Τώρα θ' ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύονται τ' ἀποτελέσματά τους. Ναι, τὸ καλοκαίρι πὺς θάρῃς, νὰ φέρῃς καὶ τὴ Χιονούλα, τὴν κόρη τῆς καμμένης τῆς Χιονίας πὺς σὺν χάρις τότε ὁ κ. Ξα-νόπουλος. Θὰ χαρῇ νὰ τὴν ἴδῃ, ἂν μάλι-στα μοιᾶξῃ, καθὼς λέε, τῆς μητέρας της. Αὐτὰ τὰ «παιδικὰ» Πνεύματα πὺς μὲ στέλνεις δὲν εἶναι καθόλου «παιδικὰ», εἶ-ναι γιὰ μεγάλους.

Πολὺ ὠραῖο τὸ γράμμα σου, Μπατερ-φλάυ. Φυσικά, δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω σ' ὅλα τὰ ζητήματα πὺς θέλεις. Καὶ θὰ πα-ριστοιῶ σὺν βαθμολογία σου. Εἶναι πραγ-ματικῶς ἀνεξήγητο νὰ πάρῃς μόνο 6 σὰ Ἀρχαία Ἑλληνικά, ἐνῶ πέρου, καὶ σὺν πρῶτῃ ἀκόμα τριμηνία, πῆρες 8. Κι' ἀπὸ ἔχῃς τόσο καλοὺς βαθμοὺς σ' ὅλα τὰλλα μαθήματα—πὺς θὰ πῇ πὺς εἶσαι πολὺ ἐπιμελής—συμπεραίνω πὺς θὰ ἔγινε κά-ποιο λάθος. Περιμένω τὸ κομμάτι σου.

Κάνεις καλὰ, Ὑδραίουπουλο, πὺς δὲν ἀνακατεύεις σὺν «ἐτσίτοις φασαρίαις». Ἐ-γὼ δὲν πιστεύω πὺς ὁ αὐστηρὸς νόμος ἐμ-ποδίζει τὴν πρόδο τῶν μαθητῶν, τὴν ἀ-ληθινὴν τους δηλαδὴ πρόδο. Ἀπεναντίας, ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ αὐστηρότης, τόσο μεγαλύτερη, ἀληθινότερη κι' ἡ πρόδος, φτάνει νὰ ἐφαρμόζεται σ' ὅλους καὶ νὰ μὲ γίνονται ἐκαιρέσεις. Δὲν εἶδα αὐτὸ τὸ φύλλο τοῦ «Μέλλοντος» πὺς ἔγραφε γιὰ μένα. Μὴν τὸ ἔχῃς νὰ μὲ στείλῃς;

Ἀλήθεια, Πουπέ, ὅτι μὴν ἔχῃς νὰ μὲ γράφῃς! Τὸ ἔγραφε ὅμως πὺς φέτος ἔχεις πολλὰ μαθήματα καὶ δὲν ἀνησυχῶ-σαι. Χαίρω πολὺ πὺς βλέπῃς πὺς δὲν μὲ ἐξήλασες κι' ἐλπίζω νὰ μὲ γράφῃς τώρα πὺς συγνᾷ. Ἐὰν τὸ ἀπαντῶ παραπάνω σὺν Ὑδραίουπουλο. Ἀλλά θὰ πῇ κι' αὐτὸ: Αὐτὲς οἱ διατάξεις τοῦ νέου νόμου ἐπηρεά-ζουν καθόλου ἐσένα πὺς εἶσαι μιὰ τόσο καλὴ κι' ἐπιμελής μαθήτρια; Ὁχι βέ-βαια! Λοιπὸν τί σὲ νειάζει; Γιὰ τίς ἄλ-λες; Ἀς γίνων κι' αὐτὲς ἐπιμελές. Νὰ προδιβῶνται εὐκόλα κι' ἀποκα οὕτως αὐ-

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴν συνδρομὴν τους νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὅπ' ὅσιν τους, εἰς οἱ συνδρομὲς αὐ-τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρησις ἐπομένως δυσκο-λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου πὺς ἀ-παιτεῖ ὅχι μόνο μεγάλους κό-πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

τὲς τίς συμφέρει, γιὰ τὴν μένου ἀγράμματα, οὕτως τὴν κοινωνία. Τὸ Κράτος πὺς κάνει νόμους δὲν λαβαίνει ὅπ' ὅσιν του τὰ ἀ-τομα τὸ σύνολο μόνον.

Ἡ «Κουτοπαρέα» μὲ γράφει: «Ἐχτὲς ἐγγέλασμαι πολὺ μὲ τὸν Μπαρμπά Μακρο-πόδη. Πόσα ἀστεία εἶχε μένα! Μὰ κι' ὁ Ἀντιφὲρ μὰς κινεῖ πολὺ τὴν περιέργειαν. Γι' αὐτὸ περιμένουμε πάντα μὲ μεγάλη ἀνυπομονή τὸ νῆστερο φύλλο». Τὸ ἔβ-ρω. Τὸ ἴδιον μὲ γράφουν ὅλα μου τὰ παι-διά. Κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐκτακτὴν ἐπιτυχία τῶν ἐφετεινῶν μου μυστοτημάτων.

Μαῦρε Καβαλλάρη, ἦταν βέβαια και-ρὸς νὰ γνωρισθῇ καὶ νὰ γνωρισθῇς. Κι' ἕνας τρόπος εἶναι νὰ μὲ γράφῃς καὶ νὰ σὺν ἀπαντῶ, γιὰ νὰ φανῇσαι καὶ σὺν Ἀλ-ληλογραφία. Ἀλλά ὅχι μιὰ φορὰ τὸ χρό-νο, οὕτως ἕξ μῆνες, γιὰ τὴν ἐξοχίαν. Πολὺ πὺς συγνᾷ. Καὶ νὰ μὲ γράφῃς πὺς ἐλθῶντος καὶ μὲ πὺς σκεῖς με-λάνι, γιὰ τὴν βραδυνήν σου ὡς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου. Περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴν Σελίδα.

Ἀνατολίτισσα, σὺν ἀπάντησιν μου πρὸς τὴν Ἀττὴ Ἰσάμ τὸ «κουτόπαρ» ἦταν δικό μου κι' ἐννοεῖται κατ'... εὐφημι-σὸν τὰ ἔξυπνα παιδιὰ πὺς θάνακαλυναν τὸ μυστικὸ τὸ ψευδώνυμόν της. Ὁπόσο χαίρω πὺς αὐτὸ σὺν ἔδωκε ἀφορμὴ νὰ μὲ ξαναγράψῃς. Ἐδῶ αὐτὲς τίς ἡμέρες ἔκανα λίγο κρῦο, μὰ ὁ καιρὸς διόρθωθηκε

παλὶ καὶ φαίνεται πὺς μῆκαμε πιά σὺν καλοκαίρι.

Καθόλου μὲ ἀγένηται, Κύριε τοῦ Ντάν-τοιγκ. Ἦταν δικαίωμα της νὰ μὲ γράφῃ ἀπὸ δὲν τῆς ἄρεσε ἡ συντροφία. Οὕτως αὐ-τὸ σὲ προσβάλλει καθόλου. Σὺ λέω τὴ γνῶμην μου, ἀπὸ τὴν ζητεῖς. Ὅσο γιὰ τὴ Πριγκιπέσσα, μόνο μὲ Μ. Ἀγγελία μπο-ρεῖς νὰ τῆς ζητήσῃς ἀλληλογραφία καί, ἂν δεχθῇ, ἐκεῖνη θὰ σὺν δώσῃ τὴ διεύθυν-σὴν της, Χαίρετισματα σὺν νέῳ μου φίλῳ καὶ χαίρω πολὺ πὺς μαθαίνω γι' αὐτὸν τόσο καλὰ.

Ἡ σταθερὴ, ἡ διαρκὴς εὐτυχία, Πριγκι-πέσσα, εἶναι νὰ μὲν κανεὶς εὐχαριστη-μένους μὲ δ, τι ἔχει ἡ μὲ δ, τι μπορεῖ νὰ ἔχῃ, χωρὶς νὰ ἐπιπύκῃ ἀθάνατα κι' ἀ-κατόρθωτα. Οἱ ἄλλες εὐτυχίες πὺς φέρ-νουν χαρές, καθὼς κι' οἱ δυστυχίες πὺς φέρνουν λύπαι, εἶναι παροδικαί κι' ἐνα-λασσόμεναι. Ὁ «σκοπὸς τῆς ζωῆς» εἶναι ἀσχετος μὲ αὐτὰ ὅλα. Γιατί εἴτε εὐτυχι-σμένος (εὐχαριστῆμενος) εἶναι ἕνας ἀν-θρώπος, εἴτε δυστυχισμένος (δυσχερῆστη-μένος), πάντα ἐκπληρώνεται ὁ σκοπὸς πὺς τὸν ἔφερε σὺν κόσμο. Καὶ τὸν σκοπὸ αὐτὸ δὲν τὸν ἔχει καλὰ παρὰ ὁ Θεός. Ἐμεις μαρτυρούμε μόνο, ὑποθέτουμε, εἰ-κάζουμε, μὰ χωρὶς νὰ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τίποτα.

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο. Σ' ὅ-σους μὲ γράψαν αὐτὴν καὶ τὴν περα-σμένη ἐβδομάδα θάπαντῶ σὺν ἐρχόμενον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὕτως ἀνα-νέμεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἱσχυοῦν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1936. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μπέττυ Ντάλ, κ. (...). Εὐχάριστος Τύραννος, ἂ. (ΓΓ). Τζοκόντα, κ. (ΕΚ). Βαρκούλα τῆς Πάχης, κ. (ΑΑ). Κοντέσσα Μαρί-τσα, κ. (ΡΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φραν-σίνα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ροζελάντιαν (χαίρω πὺς ὁ γιατρός σὲ βρῆκε τόσο καλύτερα καὶ τὸν χρόνον θὰ πᾶς καὶ σὺν σχολεῖο) γιὰ τὸ κομμάτι σου ὅμα τὸ διαβάσω! Πορθητὸν τοῦ Ἐβ-ρίπου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ δὲν πειράζει, συμβαίνον καμμιὰ φορὰ καὶ τέτοια) μπο-ροῦσες ὅμως νὰ μὲ γράφῃς καὶ περισσότε-ρα! Δάνου Ψυχῆς (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) σὲ χαιρετᾷ κι' ὁ κ. Ξανόπουλος σὲ θυμᾷται! Γλυκερία Πηνελ (τίς ἔλαβα καὶ περιμένω καὶ τὸ κομμάτι) θὰ ἔχῃς πολλὰ λουλού-δια ἀπὸ τὴν περιποίησίν σου σὲ κουράζει τόσο! Ἀγνούλαν (θὰ ἔμαθες τὴν τύχην τοῦ κομματιού σου καὶ τώρα περιμένω ἄλλο) καὶ μένα μ' ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ πὺς γρά-φει ἡ κ. Ζαφειροπούλου-Φέρ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἔστειλε ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα πὺς εἶδες! Ἐβ-θυμον (πολὺ χάρηκα πὺς ἡ ἀδελφὴ σου παίρνει Ἀθηναῖα καὶ πὺς καὶ σὺ θάρῃς ἀπὸ τοῦ χρόνου νὰ ἐξακολουθήσῃς τίς σπουδὰς σου ἐδῶ συγχαρητήρια καὶ γιὰ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς!) Μαυρομαλλοῦσαν (σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ λυσόχαρτο) τίς λύσεις ἐκείνες. ἂν δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ, μπορεῖς νὰ μὲ τίς ξαναστειλῇς; ναι, εἰ-δες τί ἀπότομος πὺς εἶναι ὁ Ἀντιφὲρ; καλὸς ὅμως κατὰ βάθος! Ἀσπρον Κοῖ-νον (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ πὺς μὲ γράφῃς) μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο καὶ τί ὁμορφοὶ τὰ γραμματάκια σου, κομψό, καλο-γραμμένο, μπράβο!) Λίαν Δ. Μαρινάκη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) πολλοὺς χαιρετισμούς σὺν μαμμὰ μου, τὴν καλιὰ μου ἀξέχαστη

φίλη· μὰ βέβαια είναι καιρός νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφης· μὴν εἶσαι «βαρετή»· ἡ φωτογραφία δὲν κάνει γιὰ τὴν σειρά τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ Φυσικοῦ»· εἰς τὴν φωτογραφίαν μὲ πόδα κι' αὐτὸ ἀφαιρεῖται κατωμένην πού παρουσιάζει τὸ ἐνσταν- τανέ, ἡ φωτογραφία τῆς στιγμῆς! Στέ- λιον Παπαεμμανουήλ (καλὸ κι' εὐγενὲς καὶ τὸ ποιήμα σου· ἂν τὸ ἐστειλῃς ὁμῶς γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, σοῦ ἀπαντῶ πὺς δὲν εἶναι γιὰ παιδικὸ περιοδικό· εἶσαι συν- δρομητὴς μου, εἶδες ποτὲ νὰ δημοσιεύσω τίποτα τέτοιο;) *Τιτίκαν Σουλᾶ* (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου· τὸν εὐχαρι- στῶ πολὺ τὸν παλιό μου φίλο καὶ περιμέ- νω νὰ μοῦ γράψῃ) *Κερυνειωτάκι* (θὰ τὰ ποῦμε στὸ ἐρχόμενο) *Χρυσόνειρο*, *Μά- νον* κτλ. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Μαρτίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 'Ιουνίου.

204. Δεξιόχειρος

Στὰ χέρια τοῦ πιδ ἐξοχου ζωγράφου, Μὰ καὶ τοῦ πιδ κοινοῦ χρωματιστῆ. Μὲ σύμφωνο μ' ἐνῶνεις κι' ἀντικρύξεις 'Ομηρικὴ βασίλισσα πιστή.

Ντίνες Θώμης

205. Μεταγραμματισμός

Ἄστρο λαμπρό, τοῦ βάνεις Μονάχ' ἄλλο λαιμό, Καὶ κάτοικο τὸ κάνεις Σὲ τόπο μακρινό.

Περσεύς

206. Ἀναγραμματισμός

Ὅπως εἶμαι ἂν μὲ θελήσης, Στους προφήτες νὰ ζητήσης· Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης, Ἀργοναυτὴ θ' ἀπαντήσης.

Τζίλ

207. Αἵνιγμα

Λάμπει γλυκὰ στὸν οὐρανὸ Τὸ ἄρσενικό μου· Καὶ στήν Ἀσία κώρα γνωστή Τὸ θηλυκό μου.

Μόξαρτ

208. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * * = Μυθικός ἥρωας
+ + * * * * * = Γάλλος τραγικός
+ + + * * * * = Βασιλεὺς Περσῶν
+ + + + * * * = Κράτος Ἀμερικῆς
+ + + * * * * = Ἀρχηγὸς Σατύρων
+ + * * * * * = Νεοέλλην ποιητὴς
+ * * * * * = Ἀρχ. γεωγράφος

Εἰς τὴν Πυραμίδα κατὰ σειράν ἐκ τῆς κορυφῆς: σύμφωνον, φωτιστικόν, μοριον ὕψους, ἱερὸν πλοῖον. Ἡ κάθε- τος πόλις τῆς Γραφῆς.

Αἰώνιος Θρύλλος

209. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 = Θεός
2 1 4 = Τίτλος
3 2 1 = Θεὰ
4 1 2 3 4 = Ἀθηναῖος ἥρωας ἐπὶ Τουρ- [κοκρατίας.
Κλέφτης τοῦ 21

210. Ἀπροσδόκητον

Διατί, ὅταν σκοπεύωμεν, κλείομεν τὸ ἓνα μάτι;

Ἀγγευρολογιώτατος

211. Ἀκροστιχίς

Τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὶ ὁ- λικόν, εἴτε ἔμπυχον εἴτε ἀψυχον:
1, Ἀρχαῖος ἀστρονόμος· 2, Ἀρχιε- ρεὺς Ἑβραῖος· 3, Κατοικία θεῶν· 4, Ἐρημος.

Συριανός

212. Φωνηεντόλιπον

λβ - τς - δβλς - κν - ψδς - σ
Σεληνιώτικος Ὀρίζων

213. Γρίφος

τι	ο	τι		ις
τι	ο	ο	τι	ις
	μο		σκε	Μ
τι	ο	ο	τι	ις
τι	ο	τι		ις
τι				ις

Μικρὸς Σπυδαστής

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3

24. Τάκτιος (τά, κήτος). — 25. Αἰώ- νιος-Παῖωνιος. — 26. Μέλι χέλι.

27. ΠΥΡΑΜΙΣ 28. ΑΔΙΚΑΡ- ΠΑΝΔΙΩΝ ΝΑΣΣΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑ (Λάρισα, Ἰ- ΧΑΡΑΥΓΗ σαάκ, Καίσαρ, ΝΟΜΙΚΟΣ ράσον, ναός, ΣΑΛΠΙΓΞ σκόρος, ὀκά, ΣΕΝΕΚΑΣ — 29 - 35. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Σ: Σείριος, ἸΣπα- νία, αἰΣθημα, Ὀρέστης, ἄμουΣία, Μέ- δονΣα, ΡωμανόΣ. — 36. ΦΙΤΖΙ-ΤΑ-Ι- ΤΗ - ΧΑΒΑ-Ι' (ΦωΤοΧυσία, ἸΛΑΡΑ, ΤρΙωΒολον, ΖηΤιΑνος, ἸΒΗρΙα). — 37. Ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. — 38. Ἐν τούτῳ νίκα (ἐν του τόνοι, κᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—247]

Ἀργοναυτὴ, βάλε κατὰ μέρος τὴ ντρο- πή, κι' ἀποκαλύψε μας. Ἡ (ΛΣ'—207) ἐπεὶ εἶδες ὅλους ἐκτός ἀπὸ μᾶς. Γιὰ τοῦτο δὲ νοιάζομαστε· ἐμεῖς δὲ θέλουμε παρὰ νὰ σοῦ δείξουμε ὅτι σὲ ξέρουμε πολὺ καλὰ κι' ἐπαναλαμβάνουμε: Ἀργοναυτὴς—Ἰά- σων Κανάκης. Ἐννόησες;

Χαμηλοβλεπούσα-Σιγαλοπερπάτητη

[ΛΣ'—248]

Δόξης Στέφανε: πρῶτο δὲν εἶμας πρῶτόγαλτες. Δεύτερο δὲν εἶμα- στε Πειραιωτοπούδες. Τρίτο δὲν καταφύ- γαμε σὲ φῶτα ἄλλων καὶ τέταρτο ἐπιμέ- νουμε: λέγεσαι Μπάμπης Δενδρινός. Ἡ Νίκη ἔκανε ἐγχείρησιν;

Χαμηλοβλεπούσα, Σιγαλοπερπάτητη

[ΛΣ'—249]

Δέξου τὴ χαριστικὴ βολή Σαρπηδὼν = Κυριακούλης; ; ΚΑ... ρατῆς!!

Περιμένουμε βεβαίωση πὺς δὲν εἶσαι.

Σιγαλοπερπάτητη, Χαμηλοβλεπούσα

[ΛΣ'—250]

Στάμ-Καλ. εὐχαρίστω. Δ/ση (ΛΕ'—173). Φοίβη, ἀκόμα περιμένω.

Ἀγκάθι

[ΛΣ'—251]

Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας, ἡ Δ/σίς μου εἶναι: Σπύρον Χαμῆγγ, Ζακινθῶν, διὰ: Ἀπομονημένη Ἑλπίδα

[ΛΣ'—252]

Προκηρύσσω δῖμνον διαγωνισμόν ἡ-θοποιῶν. Περιμένω υποστήριξιν ἀπὸ ὅλους-ες. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ Συμμετοχῇ δωρεάν! Δ/σίς ὡς ἄνω.

Ἀπομονημένη Ἑλπίδα

[ΛΣ'—253]

Ντέντενιβ Χ, θέλεις νὰ γνωρισθῇς καὶ νὰ συμμαχήσουμε; Ντέντενιβ-Φάντασμα

[ΛΣ'—254]

Τζιτζιφιόγκα, λιγώτερες ἐξομολογή- σεις στὸν... θέλεις νὰ τὸν πῶ; Ντέντενιβ Φάντασμα

[ΛΣ'—255]

ΟΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ· Ἀνακινῆται ριζικῶς, ἐμφανιζόμενος δὲ μετὰ τὴν νέαν του Κυβέρνησιν, ὑπόσχεται πολλά.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Αὐτοκράτωρ: ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ

Πρωθυπουργός: ΠΝΕΙΜΑ ΤΗΣ ΑΝ- ΤΙΛΟΓΙΑΣ

ΓΡΟΥΡΓΟΙ

Ἀποκαλύψεις: Χάρου Μπῶρ

Διαγωνισμῶν: Γολιάθ

Σεσαπόματος: Τρελλὴ Κουκλίτσα

Προπαγάνδας: Ροδόπεταλον

ΠΡΟΞΕΝΟΙ

Ἀθηνῶν: Ποσειδών

Ἡρακλείου: Ἐλνθὴ Ἀεροπόρος

Κερκύρας: Κλάρα

Κων/πόλεως: Ρόζα-Λίνα

Πειραιῶς: Μαθητικὴ Συντροφία

ΜΕΛΗ

Ἀγγελος Ἀγάπης, Ἀγούλα, Ἀφρικά- να, Γαλάσιος Κύκνος, Γαλιάνδρα, Γιασε- μιά, Ἰδάν, Ἰπτάμενος Ἀστὸς, Μοδιανὸ Ζιζάνιον, Μπόσμ, Νινέττα, Ὀνειροπλέχ- τρα, Ὁρσέβιος, Τόσα, Τρεῖς Χάριτες, Φίλημα Σκιᾶς, Χαδιάρα.

Δ/οὶς συλλόγου: Κον Γεώργιον Εὐθυμίου (Θ. Α) Πύργον. Ἀναμείνате ὅλοι ἐκπλή- ξεις πὺς θὰ σὰς παρουσιάσῃ ἡ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

[ΛΣ'—256]

Νεῖς, Βιολέττα, Ντεντενιβ Χ, ἄλλη- λογραφούμε; Γράψατε πρῶτοι (ΛΣ'—204). Νεοφερμένοι

[ΛΣ'—257]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυ- στικά μὲ ὅλους-ες. Γράψατε πρῶτοι. Στείλατε: Ἐμπορικὴν Τράπεζαν Καλαμῶν διὰ: Ἀτρώμητον Θαλασοπόρο

[ΛΣ'—258]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους-δες, καὶ ἰδιαίτερως τὴν ἀγαπημένην μου Νινέττα. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Περιμένω ἀ- πό ὅλων-ες. Νινέττα, Χαδιάρα, Ρόζα-Λίνα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, Ἰνδιάννα, Νίνα-Νόρα Ζαππίς σταίλτε πρῶτες.

Δ/σίς: Meur H. Keramaris, Beyo- glou Theatre Sokak, Azarian Appar- tement No 2, Istanbul (Turquie) διὰ: Τζοκόντα

[ΛΣ'—259]

Τηλεγράφημα ἐκ κολάσεως: Δόξη Στέφανε, ἀφῆατε ἡσυχίαν μακαρίτας, στέπ. Πὺς πεθαμένοι, προδίδουν; στέπ. Ὅλοι ξέρουν ὅτι Διάννα = Στρογγυλὸς στέπ.

Hildebrand, Philippovich

[ΛΣ'—260]

Φεύγοντας ἀπ' τὸν κύκλο τῆς Διαπλά- σεως στέλνω ἓνα φιλικὸ ἀποχαιρε- τισμό σ' ὅλους-ες καὶ ἰδιαίτερως στῇ: Θλυμένη Γοητεία, Μίκο-Μάους, Νινούλα, Ἀγνή, Αουλουδένια Ἰπαρξί, Βάνδα καὶ Μαργιολάκι.

[ΛΣ'—261]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου: Βρα- βεῖω 1ον) Χρυσὴ Ἀκτινα, 2ον) Γρί- φο· λοιποὺς ὑπερβυχαρίστω.

Κορφατόπουλο

[ΛΣ'—262]

Κωνσταντῖνε IB, διασκέδασες στῆς Ντάρι... (19 Φεβρουαρίου) μὲ εἰ- δες; Κορφατόπουλο